

Üdv újra, kedves olvasó!

Ha itt vagy, akkor már nyilván tudod, hogy úgy döntöttem, határozatlan időre elhalasztom a negyedik James Potter regény befejezését. Ez a döntés hosszas tipródás után született, és – képzelheted – nagyon nehéz volt meghozni. Elmondhatatlanul élveztem ezeket a történeteket. Ha már a kezdetek óta velünk vagy, akkor valószínűleg te is tudod ezt, és bizonyára magad is szeretted (ki jobban, ki kevésbé) a meséket. Talán mondanom sem kell, hogy az ok, amiért legalábbis egy időre félreraktam a James Potter világot, viszonylag egyszerű. Szeretnék a megélhetésért írni, és megbízható források (köztük közületek is páran) felvilágosítottak a sajnálatos tényről, hogy amíg a nevem olyasmihhez kötődik, ami – jobb szó híján – csupán egy fanfiction gyűjtemény, egyetlen kiadó vagy irodalmi ügynök sem fog komolyan venni.

Egy ideje küzdöttem ezzel, és biztos vagyok, hogy sokatoknak ugyanannyira nem tetszik ez a helyzet, mint nekem. Elvégre a James Potter ernyője alatt megírtam több regényt, és több százezer (talán több millió, a fordításokat is beleszámítva) rajongót szereztem világszerte. Mégis, tagadhatatlan, hogy bármennyire is csodálatos és elképesztő volt ez a kaland, egész egyszerűen nincs rá mód, hogy innen pozitív eredménnyel próbáljak kikerülni az „értékelt irodalmi közösségbe”.

Ezért hát, az írás iránti szeretetem arra sarkallt, hogy félretegyem néhány kedvencemet.

Sajnálom, hogy meg kell tennem, még ha csak ideiglenesen is, hiszen sokatok olyan hűséges és bátorító volt. Megérdemlitek, hogy megtudjátok, mi történik Petrával és Jamesszel. Meg kell tudnotok, mi történik a világban a „Leleplezés” utáni időkben. Veletek együtt én is szeretném látni, mi lesz Scorpius, Rose, Ralph, Zane és James sorsa. El akarom nektek mondani, ki lesz az új igazgató Merlin idő előtti elhalálózását követően. El szeretnélek vinni titeket a különös temető-álmom valóságába, hogy együtt derítsük ki, mi történik igazából, és mit is jelent az egész. El akarlak titeket vezetni az utolsó könyv utolsó oldaláig, ahol még egyszer, utoljára láthatjuk a szegény, elveszített Lucy-t, és talán (de csak talán) egy igazi boldog végre lelünk.

Azonban egyelőre nem tehetem, és ezért bocsánatot kérek.

Nem ajánlhatok mást, csak ezt a kis ízelítőt. Ez a James Potter és a Morrigan-háló befejezetlen eleje. Nem tökéletes, de a magam részéről elégedett vagyok vele. Nagyon izgalmasnak tartottam (és tartom még most is), ahová a sztori tart. Nem lő le sokat, de mutat majd néhány (remélhetőleg) érdekes utalást, merre is halad a történet, és mivé bontakozhat ki. Remélem, elolvassátok, és alig várom, hogy miféle spekulációkat hoztok ki belőle.

És talán, majd ha már kiadott köteteim sorakoznak a helyi könyvesboltok polcain, ha egyszer tényleg eljön ez a nap, talán visszatérünk a befejezetlen meséhez, és újra felvesszük az elejtett szálát. Talán frissen, újult erővel folytatjuk. Akkorra valószínűleg már jobb író leszek, és ez a történetnek csak az előnyére válhat. Addig is, mint mindig:

Előre és tovább!

Baráti tisztelettel:

G. Norman Lippert

JAMES POTTER ÉS A MORRIGAN-HÁLÓ

(befejezetlen és szerkesztetlen)

Írta: G. Norman Lippert
J. K. Rowling világa és karakterei alapján

A hosszú, lapos hajó némán hasította a ködöt, csupán a testének verődő hullámok keltettek zajt. A hajó nyomába nem szegődtek sirályok, a szemek elől eltakart part irányából sem hallatszott vijjogó szavuk. A sűrű ködön még a napfény sem hatolt át. A fagyos csend lepelként nehezedett az ólomszínű tengerre.

Az orrban négy sötét köpenyt és csuklyát viselő alak állt. A szél szakadatlanul tépte, rángatta a ruhákat. Az egyik alak, aki valamivel alacsonyabb és vékonyabb volt a többinél, hirtelen a fejéhez kapta a kezét, nehogy lecsússzon a csuklyája. A tompa fény egy pillanatra megvilágította arcát, melyen fiatalsága ellenére feszült figyelem ült, sötét haját koponyájára lapította a nehéz kámzsa.

- Meddig tart az út? – kérdezte, akaratlanul is suttogóra fogva hangját.

- A dagálytól függ – felelte a mellette álló férfi. – Csak szorosan tartsd magadon a köpenyed, James, és ne feledd, amit a mólón mondtam!

A fiatalember, James bólintott, ahogy gondolatban még egyszer átfutott apja instrukcióin. Nem egészen értette, hogyan is működik a dolog, leszámítva, hogy a köpenyek valamiféle bűbájjal vannak átítatva. Elrejtik a viselőjüket a hajó meglehetősen erőteljes, és nem kevésbé titokzatos mágiája elől. Ez volt az egyetlen közlekedési mód az Északi-tenger eme feltérképezetlen régiójában, melyet a szellemhajónak egy átok következtében újra és újra meg kellett tennie üresen, de legalábbis csupán olyan utasokkal, akik viselték a varázsköponyegeket. Ha csak az egyik köpeny is lekerülne viselőjéről, a hajó azon nyomban elsüllyedne, akár egy darab kő, magával rántva minden rajta lévő a tenger feneketlen mélyére.

James hátrapillantott válla fölött, és végignézett a hajó hosszán. Középtájon, valamivel kiemelkedve a köd szürke masszájából, ott állt az apró kormányoskabin. Lámpái sötétben és törötten lengedeztek. Odabent a kormánykerék megállás nélkül forgott szabadon, senki sem irányította. A fedélzet hátborzongatóan nyikorgott, ahogy a hajó a hullámokon bukdácsolt. James megrázkódott, aztán inkább ismét előre fordult, és alig várta, hogy az út – vagy, ami azt illeti, az egész küldetés – minél hamarabb véget érjen.

A legnagyobb köpenyes megemelte szakállas állát.

- Ott van – szólt mély hangon.

James hunyorogva nézett el a hajóorr felett. A ködfüggöny mögül egy hatalmas, szögletes alak kezdett kibontakozni, majd lassanként felvette egy óriási, lapos tetejű, mindazonáltal szinte teljesen jellegtelen torony formáját. Alapjai egybefolytak a sziklás kiszögellésekkel és barlangokkal, melyeket folyvást ostromoltak a hullámok. Az Azkaban volt, az egész

varázsvilág legszigorúbban őrzött börtöne. James tisztában volt a helyről szóló legendákkal. Egyesek úgy vélték, a börtön nem is egy sziklás szigeten áll, hanem egy varázslat által szabadon lebegő hegytetőn, melyet egyenesen a Himalája csúcsáról törtek le. Mások szerint a börtön igazából nem is az Északi-tengeren volt. Ők úgy vélték, a titokzatos köd valójában azért kell, hogy elrejtse egy portált, ami egy feltérképezhetetlen, feneketlen, földmélyi tóhoz vezet, mely elveszett az időben, és amelyet egy elfelejtett korból megmaradt, szörnyűséges leviatánok őriznek. Olyanról is szólt a fáma, hogy ezeknek a behemótoknak olyan varázslatos pillantásuk van, ami képes hipnotizálni az embereket, akik így önszántukból ugranak bele a szörnyetegek szájába. James nemigen hitt a rémséges tengeri szörnyekről szóló legendákban, de azért biztos, ami biztos, inkább nem pillantott a tenger mélye felé.

Ahogy a szellemhajó közelebb ért a börtönhöz, mély visszhang csatlakozott a hullámok dörgéséhez: tompa moraj, mely mintha egy vizet gurgulázó kőtorokból szakadt volna fel. Ezen a hangon is túl azonban valami sokkal rosszabb hallatszott – egyfajta éles, fájdalmas rikoltozás, mely a szél erősségétől függően emelkedett és süllyedt.

- Minden rendben – szólt a szakállas a torony csúcsán pislákoló zöld fény irányába biccentve. – Már viszonylag.

- Tudom, hogy érted, Titus – bólintott James apja. Harry Potter a torony felé emelte arcát, és hagyta, hogy bőre a sápadt, zöld fényben fürödjön. Sebhelye most alig látszott kusza hajtincsei alatt. – Titokban mindig meglep, mikor a zöld jelzést látom. Még sosem láttam, hogy a jelzőfény a veszélyre figyelmeztető vörös fényben égne, de ezen a hajón nagyon is el tudom képzelni. Lehet, hogy ez a hely elengedhetetlen, de az biztos, hogy nem túl kellemes.

- Mi ez a *szörnyű* zaj? – kérdezte a negyedik férfi. Amerikai akcentussal beszélt, ami, ahogy egyre idegesebb lett, csak még jobban kihangsúlyozódott. James felpillantott rá, és látta, hogy a férfi keskeny orra kitágult az undortól. Egyik hóna alatt egy széles karimájú kalapot szorongatott, másik kezében pedig egy hosszú, fekete seprűt.

- A zaj? – kérdezett vissza Harry, mintha neki eddig fel sem tűnt volna. – Ó, csak a barlangokba betóduló tengervíz. Dagály idején a legrosszabb viharok mennydörgését idézi. Remélem, nem zavarja túlzottan, Mr. Quizling.

Az amerikai hunyorogva összeszorította a száját. Nem felelt Harry kérdésére, de nem is tett fel újabbat. James ennek örült. Ő ugyanis tudta, hogy a zajokat nem egészen a barlangokba beáramló víz okozza, elvégre ez az Azkaban. A hullámok moraja és dörgése mögött, a börtön sziklaalapjának legmélyéről is kihallatszott a dementorárok éles sikolya. A dementorok árnyéklények voltak, az emberi nyomorúságon élősködő paraziták. Valaha ők voltak az Azkaban őrei, de aztán megbízhatatlannak lettek ítélve, mivel utolsó napjain a Sötét Nagyúr, Voldemort oldalára álltak. Ezért réges-régen az Azkaban legmélyebb árkába száműzték őket, ahol örökre bebörtönözve, őrlítő éhségtől gyötörve tengetik napjaikat. Fájdalmas, elkínzott rikoltásaiktól végigfutott James hátán a hideg.

- Nem értem, miért nem hoppanálhattunk közvetlenül a börtönbe – szólalt meg újra Quizling, talán egy kicsit hangosabban is a kelleténél. – Ez az egész nevetségesen szakszerűtlen. Nálunk, az Államokban, egyáltalán nem így folynak a dolgok.

- Nem hoppanálhatunk a börtönbe – válaszolta Titus Hardcastle merev türelemmel – ugyanabból az okból kifolyólag, amiért a foglyok sem hoppanálhatnak *ki*. Maga szakszerűtlenségnek hívja, Mr. Quizling, mi biztonságnak.

- A köd az oka, uram - tette hozzá Harry. - Mint arra, gondolom, már rájött, nem természetes képződmény. Ősi, mágikus eredetű, tele különféle rontásokkal és átkokkal. Ha egy közönséges hajó megpróbálna átkelni rajta, az iránytűje megbolondulna, a kormánylapát pedig magát irányítaná. Ha egy boszorkány vagy varázsló megpróbálna dehoppanálni a ködön át, ugyanott bukkanna fel, ahonnan elindult, vagy rosszabb, valahol a tenger mélyén. Ezek talán elavult módszereknek tűnhetnek önnek, Mr. Quizling, de kiválóan működnek. Azkabanból megszökni elméletileg lehetetlen.

- A gyakorlat mást mutat - vont fel a szemöldökét Quizling. - Vegyük például az amerikai varázslóbörtönöket. Nem egy akad köztük, amelyekből még soha sem szöktek meg. És ehhez nem kellett se földmélyi tó, se szellemhajó, se elátkozott köd.

Hardcastle jelentőségteljesen megfeszítette vállait.

- Majd meglátjuk, ugyanez lesz-e a helyzet ezernégyszáz év múlva is - morogta.

- Már majdnem ott vagyunk - szölt Harry.

Hűvös légáramlat söpört végig a hajón, ahogy közeledtek a torony lábánál tátongó sötét barlanghoz. A hullámverés mennydörgő robaja fojtott dübörgéssé szelődött, ahogy a hajó besiklott a hasadékon belüli nyugodtabb vízre. A falon lévő ősi tartókon lámpások lógtak, melyek alig észrevehetően pislákoltak, miközben a hajó elhaladt mellettük. Egy perccel később kőmóló tűnt fel, amit csupán egyetlen fáklya fénye világított meg. Ahogy James hunyorogva jobban megnézte, már azt is ki tudta venni, hogy a fáklyát egy vastag, fekete köpenyt viselő, nagyon sovány varázsló tartja a magasba. A mellkasán keresztbefutó övön jelvény csillogott, és mintha valamiféle fémsisak lett volna a fején.

- Neveket - visszhangzott végig a varázsló rideg hangja a tükörsima víz fölött.

- Potter, Harry és Hardcastle, Titus, aurorok - kiáltotta vissza Harry késedelem nélkül. - Potter, James és Quizling, Monroe, szemtanú és bíra.

A mólón álló varázsló nem felelt, amit James jó jelnek könyvelt el. A férfi vézna volt, akár egy csontváz, de a fáklyát tartó keze hatalmasnak tűnt. A mogorván meg-megránduló állától eltekintve az arcát teljes egészében eltakarta a sisak.

A szellemhajó oldalra fordult, mikor közelebb ért a mólóhoz, majd hangtalanul kikötött kötelek vagy horgony nélkül. Négy utasa némán szállt partra.

- Ő itt Mr. Blunt, az Azkaban fő ügyintézője - mutatta be Harry a mólón ácsorgó varázslót.

- Örvendek - szölt James tétován. Quizling elsétált mellette, menet közben hátralökte köpenye kámzsáját, és fejébe nyomta széles karimájú kalapját.

- Mr. Blunt - biccentett mereven, majd olyan váratlanul nyújtotta előre a kezét, mintha le szeretne döfni vele valakit. - Az Amerikai Egyesült Államok üdvözlését hozom.

Blunt szeme lassan Quizling kinyújtott kezére ereszkedett, de nem mutatta jelét, hogy viszonzni szeretné a gesztust. Ehelyett a tekintete lassan ismét feljebb siklott, s ezúttal a férfi bal kezében lévő seprűn állapodott meg.

- Attól tartok, azt be kell szolgáltatnia, és magyarázatot kell adnia az ittlétére, Mr. Quizling - mondta Blunt hűvös udvariassággal. - Minden seprűt, zsupsz kulcsot, pálcát és egyéb mágikus kelléket be kell jelenteni, ha a körzetbe hozzák. A torony területén pedig nem megengedett a seprű, uram. Felteszem, nem kell elmagyaráznom, miért.

Quizling leeresztette kezét, majd arcán nyilvánvaló ingerültséggel Harryre pillantott. Mikor látta, hogy onnan nem remélhet támogatást, visszafordult Blunthoz, és száját fagyos

mosolyra húzta.

- Persze. Természetesen. Eléggé sietek, Mr. Blunt, terveim szerint a látogatást követően azonnal visszatérek a követségre. Bízom benne, hogy biztonságos seprűn repülni ebben a ködön.

Blunt semmitmondóan felvonta a vállát.

- Én nem a „biztonságos” szót használnám, de igen, lehetséges keresztül navigálni a seprűt a ködön. Most viszont, uram, ha kérhetem...

Blunt előrenyújtotta bal karját, míg jobbával még mindig a fáklyát tartotta a magasba. Quizling türelmetlenül felsóhajtott, majd átadta a seprűjét. Blunt a karja mellé fogta azt, egy darabig vizsgálgatta, végül biccentett magának. A móló széle felé fordult, a seprűt a válla fölé lendítette, akár egy dárdát, aztán fürgén kihajította a víz fölé.

- Hé! – töltötte be az alacsony barlangot Quizling kiáltásának visszhangja.

James hegyezte a fülét, hátha meghallja a csobbanást, mikor a seprű a sötét vízbe esik, de az csak nem jött. Blunt mereven elmosolyodott.

- Semmi gond, Mr. Quizling – nyugtatta a férfit Harry. – A seprűjét biztonságban eltárolják, amíg vissza nem térünk. – Ezután Blunthoz fordulva hozzátette: – Mr. Hardcastle és én kezeskedünk az úti társainkért. A pálcáinkon kívül nincs nálunk más varázstárgy.

Blunt lassan bólintott.

- Akkor erre tessék! A pálcák maradjanak a zsebben, és vigyázzanak, hova lépnek!

James az apja és Titus Hardcastle között indult meg, utóbbival a háta mögött. Érezte a barlang sötét, hűvös nyomását maga körül, így kimondhatatlanul örült, mikor Blunt átvezette a társaságot egy alaposan lezárt ajtón, egy sokkal jobban kivilágított, kanyargós lépcsőre. A repedezett kőfalon lámpások sorakoztak, a lépcsőfokok tükörsimák voltak, és ködpáratól csillogtak. A hullámok zúgása még itt is állandó alappajznak hatott.

Ahogy haladtak felfelé, James fojtott hangon azt kérdezte apjától:

- Ez az egyetlen bevezető út?

Harry hátrapillantott rá, aztán biccentett.

- A tornyot egyetlen bejáráttal tervezték. A falai mindenhol tíz méter vastagok, ablakot sehol nem találsz.

James nagyot nyelt. Hátborzongató klausztrófóbia nehezedett a vállára és szorította össze a torkát, ám az apja rámosolygott.

- Ne aggódj! – mondta. – Előbb végzünk, mint képzelnéd, aztán már megyünk is haza, a Marble Archra. Büszke vagyok rád, amiért eljöttél.

James minden lelkesedés nélkül bólintott. Egy hete, mikor először kérdezték meg tőle, nem jönne-e el az Azkabanba, hogy azonosítsa a bűnözőt, akit az apja elfogott, meglehetősen izgalmas kalandnak hangzott a dolog. Albust majd megette a sárga irigység, így hát James, természetesen, azonnal igent mondott. Most viszont, ahogy a keskeny lépcsőn lépdelt egyenesen az Azkaban szívébe, szívesen helyet cserélt volna az öccsével.

A hátán végigfutott a hideg.

- Bárcsak Zane és Ralph is itt lehetnének – motyogta, remélve, hogy csak az apja hallja. – Elvégre ők is ott voltak New Amsterdamban a Leleplezés éjszakáján. Ugyanannyit láttak ők is, mint én.

- Sajnálom, James – felelte halkán Harry. – Ők még az Államokban vannak. Épp elég nehéz

volt elintéznünk, hogy te eljöhess. Ha csak a Mágiaügyi Minisztérium lenne érintett, minden sokkal egyszerűbb volna.

James tudta, az apja hogy érti. A kérdéses fogoly amerikai volt, noha Londonban kapták el. A nemzetközi törvények kimondják, hogy az amerikai varázslóbíróság egy képviselőjének jelen kell lennie a kihallgatásán. Quizling, a fogoly ügyét kapó amerikai bíra nem szívesen ment bele, hogy James velük tartson. Szerencsére a Nagyköveti Kapcsolatok Hivatala formális kérelmet nyújtott be a Nemzetközi Varázssrendőrségnek, azt állítva, hogy James tanúvallomása elengedhetetlen a fogoly bűnösségének, avagy ártatlanságának megítéléséhez. Beleegyeztek a kihallgatásba azzal a feltétellel, ha Quizling bíra azonnali hatállyal felfüggesztheti azt, amennyiben úgy tartja, hogy „kliensét” méltánytalan bánásmódban részesítik.

A csapat végül elért egy másik ajtóhoz, mely előtt egy nem túl tágas tér terült el, két oldalán pedig zöldes fénnel ragyogó lámpások lógtak. Maga az ajtó nem kevesebb, mint hat méter magas volt, és a szegecselt, fekete fém meglehetősen nyomasztó hangulatot árasztott. Amennyire James látta, nyoma sem volt rajta se kilincsnek, se zárnak. Blunt továbbra is fáklyáját a magasba tartva lépdelt oda, a táncoló fáklyaláng csontos árnyékát többszörösére nagyítva festette a baloldali falra.

- Apa - súgta James éber figyelemmel. - Hogyan nyílik? Nem is látok rajta zsanért, vagy vala...

A szó a torkára fagyott, ahogy Blunt megközelítette a titokzatos ajtót, ám nem állt meg, mikor elérte, hanem csak ment tovább. James egy pillanatig attól tartott, az apró varázsló egész egyszerűen nekisétál a hideg vasnak, de ehelyett Blunt fáklyája zölden fellángolt, és teljes egészében beragyogta az ajtót. A szegecsekkel teletűzdelt fém erre hullámzani kezdett, mint ahogy a nyári rekkenő hőségben szoktak a dolgok. Amikor a fáklya zöld lángja kihunytt, a hatalmas ajtószárny füstfüggönnyé bomlott szét, ami gyorsan tovaszállt, feltárva egy a távolba vesző, barlangszerű folyosót.

- Ezt nevezem - hajtotta oldalra a fejét Quizling elismerően. - Tehát a vasajtó csak valami káprázat féle?

- Nem egészen - felelte Harry, miközben az Azkaban szívébe tartó Blunt nyomába szegődött. - Az ajtó az volt, aminek látszott. Az igazi káprázat Mr. Blunt mágikus fáklyafénye. Azt az illúziót kelti, hogy átsétálhatunk a szilárd ajtón, így képesek is vagyunk rá.

Quizling kétkedve összevonta a szemöldökét. James gyanította, hogy apja válasza igencsak leegyszerűsített változata az igazságnak, de nem igazán érdekelte a jelenség mögött álló technomancia. *Az egész egy nagy kvantum*, ahogy minden biztonnal Zane is fogalmazna, ha itt lenne.

Azkaban előcsarnoka meglepően nagy volt. Gigantikus oszlopok nyújtózkodtak a magasba, mind olyan vastag, akár egy-egy több száz éves fa. Az oszlopok tetején ősi vízköpők kuporogtak, arcuk mogorván meredt lefelé, miközben vállukkal a boltíves mennyezet támaszgerendáit tartották. Ezek után a falak csaknem jellegtelenek voltak, néhol csupán durva, repedezett felületet lehetett látni. Már ahol, hiszen James ízlésének kissé túlságosan ritkára hagyták a lámpásokat, hatalmas, sötéten ásító réseket hagyva a környező terem bizonyos szakaszain.

- Miért nincs itt kandalló? – rázkódott össze, és karjait maga köré fonta.

- Mert varázslók vagyunk – felelte Hardcastle halkán. – Számunkra a kandalló nem csak a fényt és meleget jelenti, sokkal inkább egy utazási módot. Mondjam tovább?

- Ó, értem – bólintott James, miután átgondolta a dolgot. – Persze. Ha nincs kandalló, nincs hop-hálózat. Nincs könnyű kiút.

Miközben Blunt továbbvezette őket egy távoli árkádsor felé, James szeme kezdett hozzászokni a félhomályhoz. Kiszúrta még néhány embert a tágas csarnokban, akik hasonló öltözetet viseltek, mint Blunt, de jóval kevesebben voltak, mint arra számított.

- Apa – súgta, és közelebb húzódott az apjához. – Hol van mindenki? Azt hittem, itt nyüzsögnek az örök. Ami azt illeti, hol vannak az ajtók? Ez a hely egyáltalán nem hasonlít egy börtönre.

Harry a fiára pillantott, szeme komolyan csillogott a szemüvege mögött.

- Ahogy mondtam, fiam: csak egy út vezet befelé. Egy út be, és egyetlen kifelé.

- Ez mit akar jelenteni?

Harry válaszra nyitotta a száját, de ebben a pillanatban Blunt balra fordult, be egy alacsony folyosóra. Harry, James, Hardcastle és Quizling követték, aztán hirtelen megtorpantak, mikor egy csupasz kőfallal találták szembe magukat. James pislogott, és leárnyékolta szemét a helyiségben uralkodó erőteljes fény ellen. A falakon vastag üveglapok mögött már-már fájdalmas erővel ragyogó fáklyák sorakoztak.

Miközben odalépkedett az üres falhoz, Blunt előhúzta pálcáját. Rákoppintott vele a kőre, mire abból bonyolult mintázatú faragványok serkentek ki, pontosan Blunt varázspálcájának hegye alól. James egy idő után azt is észrevette, hogy a vésetek határozottan egy kis ajtó alakját kezdik felvenni, körülötte megfeythetetlen szimbólumokkal és mintákkal. Aztán az ajtó recsegve-súrlódva kitárult, felfedve a mögötte rejtőző kis, sötét beugrót. Blunt gyorsan az alkóv felé nyújtotta a fáklyáját, mire annak lángja pufogva lengedezni kezdett, mintha hirtelen huzatba került volna. A láng egy utolsó sistergő puffanást hallatott, majd egy zöld villanás kíséretében leugrott a Blunt kezében lévő fáklyáról, be az apró fülkébe. Ott aztán a tűz kavargva egy éles fénnel pislákoló gömb alakját vette fel, majd a kőajtó hangos csattanással rázáródott.

- A belépő lángnak rejtve kell maradnia a fogoly kihallgatása során – közölte Blunt komolyan, amint újra visszafordult a többiekhez. – Attól a pillanattól kezdve, hogy kinyitjuk a cella ajtaját egészen addig, hogy ismét biztonságos nem lesz, ugyanolyan rabok vagyunk itt, mint a bentlakók. Megértették?

A helyiségben mindenki bólintott, kivéve Mr. Quizlinget.

- Hozzákezdhetnénk végre? – vonta fel inkább a szemöldökét türelmetlenül.

- Megvan a fogoly azonosítási száma? – fordult Blunt Harryhez.

Harry biccentett. Hivatalos papírok cseréltek gazdát, amelyekre Blunt éppen csak egy pillantást vetett, aztán megint a kőfal felé fordult. Ismét megérintette azt pálcájával, mire a szépen faragott kőajtót alkotó vésetek mintha visszabújtak volna a pálca hegyébe, csak hogy aztán újra megjelenjenek, és ezúttal összefonódva egy nagy keretet alkossanak. A keret belsejében három szám volt látható: 0-0-0. Blunt a varázspálcával az első számjegyre bökött.

- Hat – mondta. A nullát alkotó faragványok odébb kúsztak, majd egy díszes hatos formáját vették fel.

- Kettő – szólt Blunt a második nullára koppintva, azután pedig: - Kilenc.

Ezek a számok is megjelentek, és a három számjegy tompán felragyogott egy pillanatra, pulzáló lila fényükkel még a helyiség fehér világítását is elnyomva. Ezután az egész fal elmozdulni látszott. Ismét felhangzott az előbbihez hasonló súrlódás, ám ezúttal olyan erőteljesen, hogy James a talpa alatt és a gyomrában érezte a rezgést, majd a kő oldalra csúszott, és a faragott keret, benne a számokkal, hamarosan eltűnt a szemük elől. Egy pillanattal később egy másik ajtó siklott eléljük, mely vastag volt, vasból készült, és csupán egy apró, rácsos ablak látszott rajta. Az ajtó közepén a 001 számsor izzott éles, lila fényel. James alig tudta alaposabban szemügyre venni, az ajtó már tovább is állt.

Újabb ajtó következett, mely már valamivel gyorsabban mozgott. Ennek közepére a 002-es számot írták.

James apja kicsit közelebb hajolt hozzá.

- A mi emberünk valahol a tetején lakik, ha jól tudom – szólt halkan.

James szó nélkül bólintott. Az ajtók egyre növekvő sebességgel csusszantak át a kőfal helyén, miközben a súrlódás csaknem sivitássá torzult. A föld mintha átvette volna a hang remegését, és James úgy érezte, mintha még a szemgolyói is vibrálnának az üregükben. Az ajtók hamarosan olyan gyorsan váltották egymást, hogy a közepükön ragyogó számok egyetlen, lila csíkká mosódtak össze. James érezte, hogy az ajtók nem csak oldalra mozognak, hanem egy egészen kicsit lefelé is, mintha a hatalmas torony valamiféle csavar volna, mely éppen befúródik Azkaban alapjának a mélyébe.

James várta, hogy az ajtók lassulni kezdjenek, ám ez csak nem történt meg. Legszívesebben megkérdezte volna apjától, milyen mélyre tud menni a cellákkal teli torony, de jól tudta, hogy a férfi valószínűleg úgysem hallaná őt a bömbölő dübörgéstől. Aztán, megdöbbenő hirtelenséggel, a torony fala egyszer csak megállt. Ahogy a kő kőhöz súrlódott, a kattanás olyan fülsüketítő erejű volt, hogy James ösztönösen a füléhez kapta a tenyerét, mire azonban a mozdulat végére ért, már a mozgás és a zaj is véget ért. A csend már-már fülsértő volt az áporodott levegőjű, ragyogóan világos teremben. A szembülső kőfal kellős közepén, mintha csak oda építették volna, ott állt egy utolsó vasajtó, rajta a lila színű 6-2-9 számsorral.

Az ajtó némán tárult ki.

James belesett a mögötte lévő cellába. Meglehetősen apró volt, csaknem olyan széles, mint a jobb oldali fal mellett álló keskeny ágy. James nem látott ablakot az egyébként tökéletesen sima falakon, melyek a cellát alkották. Ahogy az aprócska helyiséget nézte, klausztofóbia egy újabb hulláma söpört végig rajta. A hátsó falnál, egy egyenes hátú fémszéken alacsony férfi ücsörgött. Vékony volt, kopaszodott, orrán pedig kis, keret nélküli szemüveget viselt, ahogy a jelek szerint egy könyvet olvasott. Nem nézett fel.

- Hat-kettő-kilences bentlakó – szólalt meg Blunt sztoikus nyugalommal. – Ratimir Worlickként azonosították, az Egyesült Államok polgára. Idén, augusztus huszadikán tartóztatták le az angliai Peckham városában, harci bájitalok és sötét varázslatok gyártása és árusítása kísérletének vádjával.

Hosszú szünet következett, mialatt a külső teremben állók mind az apró cellában lévő férfit tanulmányozták. Worlick továbbra sem vett róluk tudomást. Szeme óriásinak hatott a szemüveg mögött, miközben a kezében lévő könyvre meredt. Kisvártatva bágyadtan

megnyalta egyik ujját, majd lapozott. James a fekete bőrkötésű könyv gerincére pillantott, melyen jól olvashatóan látszott az arany betűkkel kirakott cím: A FEKETE ALKÍMIA HATALMA.

- Gyalázatosak a körülmények – jegyezte meg Quizling laposan. – Követelek egy privát kihallgatást a kliensemmel, hogy megbizonyosodhassam a mentális állapotáról.

- A mentális állapotával semmi gond – szúrta összeszorított fogai között Hardcastle. – Inkább annak a három aurornak a mentális állapotával törődjön, akik megsérültek az elfogása alatt. Persze, mostanra csak ketten maradtak, akiket kihallgathat, tekintve, hogy Jakob tegnap este meghalt.

- Elég lesz, Titus – utasította őt rendre Harry, noha James érezte, hogy az apja is csak nehezen fogja vissza a dühét. James hallotta, mikor a szülei a Worlick laborján való rajtaütésről beszélgettek. Nem tudott kivenni minden részletet, de ahhoz épp eleget, hogy tudja, a varázsló néhány egészen veszélyes sötét varázslatot kotyvasztott ki, amikhez vagy tucatnyi muglinak kellett áldozatul esnie, hogy meglegyenek a szükséges hozzávalók. A férfi csaknem elmenekült az apja rajtaütése elől, mivel egy vadul burjánzó, porított átkot uszított az aurorokra, hogy lelassítsa őket. Jamesnek fogalma sem volt, mit tehetett az átok, leszámítva, hogy két profi auror szörnyű sérüléseket szenvedett tőle, egyet pedig, Andrea Jakobot, apja egyik legígéretesebb újoncát, meg is ölt.

- Ratimir Worlick – szólította meg Harry hangosan a cellában ülő alacsony férfit. – Tudja, kik vagyunk?

Worlick végre felnézett, ám arca szinte teljesen híján volt a kifejezéseknek. Bagolyszerűen pislogott párat, de nem szólt semmit.

- Önt a mugli és varázsló társadalmak ellen elkövetett bűnökkel vádolják – folytatta Harry. – Valamint azzal gyanúsítják, hogy tagja a Varázslók Egyesült Felszabadítási Frontjának, a Mágiaügyi Minisztérium és tizenkét másik varázsló kormány szerv ismert ellenségének. Ezenkívül bűnrészes lehet egy amerikai szenátor, Charles Hyde Filmore meggyilkolásában is. Ezek a maga ellen felhozott vádak. Kíván élni a jogával, hogy hivatalosan elismerje, avagy tagadja őket?

Worlick úgy pislogott Harry Potterre, mintha az egy különösen érdekes ízeltlábú lenne.

- Erre nem kell válaszolnia, Mr. Worlick – vette át a szót Quizling. – A nevem Monroe Quizling, én vagyok a kinevezett bíró, hogy felügyeljem a tárgyalását. Felteszem, kézhez kapta a hivatalos levelemet. – Mikor elhallgatott, kérdően Mr. Blunt felé fordult, aki egyet bólintott.

Harry megérintette a fia vállát. James érezte az apjában fortyogó harag hevét, ujjbegyei szinte égtek.

- Állítsa fel! – mondta Bluntnak.

Blunt ismét csak biccentett, majd felemelte a pálcáját, és komor hangon beszólt a cellába.

- Álljon fel, és lépjen az ajtóhoz! Tegye a könyvet az ágyra, aztán hagyja lenni a kezét!

Worlick komótosan végigmérte Bluntot, majd felsóhajtott. Becsukta könyvét, és óvatosan letette azt maga mellé a kopott matracra. Egy pillanattal később felállt, és a cellája nyitott ajtajához lépdelt.

- Elég lesz – szólt Blunt, mire Worlick megtorpant.

Harry lehajolt a fiához, majd a hangját lehalkítva azt mondta:

- Tessék, James! Nézd meg jól! Mondd el nekünk az igazat!

James biccentett, és a homlokát ráncolva alaposan szemügyre vette az előtte álló férfit. Worlick alakja az előtér erős fényében fürdött. James hunyorogva próbált visszaemlékezni a varázslóra.

Persze reménytelen kísérlet volt. Ebben már akkor teljesen biztos volt, mikor az apja megkérdezte, eljönne-e vele az Azkabanba, hogy azonosítsa ezt a szörnyű embert, akit hónapokkal korábban láthatott, azon a rémes éjjelen, melyet azóta a *Leleplezés éjszakájának* hívtak. Mindenki emlékezett rá – elvégre az az esemény gyakorlatilag teljesen megváltoztatta a világot –, James számára azonban az egész éjszaka elmosódott: az út a Világok közti világba, unokatestvére, Lucy halála, az utolsó kapu, amely a mugli New York és a varázslók által benépesített New Amsterdam ikervárosába vezetett, ahol aztán Petra Morganstern, húga, Izabella segítségével félrerántotta a leplet, mely egészen addig eltakarta egyiket a másik elől. James olyan alaposan nézte végig emlékeit, amennyire csak tudta, gondosan ügyelve minden apró részletre. Ez a férfi, Worlick, vajon ott volt valahol? Lehetséges volna? Olyan kicsinek és gyengének tűnik. Elképzelhető, hogy ő volt az egyik varázsló, aki végezni akart az apjával? Mindnyájukon csuklya volt, amellyel elfedték az arcukat. Egész egyszerűen nem lehetett benne biztos.

- Én... - kezdte James. Arca különös fintoiba futott a koncentrációtól. – Nem is tudom...

- A tanú nem emlékszik a kliensemre – jelentette ki Quizling. – Vegyük jegyzőkönyvbe, hogy...

- Várjon – vágott közbe James. Előrébb hajolt, és hunyorogva méregette az Azkaban szürke talárját viselő, alacsony férfit. A ruha lógott rajta, mellén fekete számok hirdették a rabszámot. A talár ujjá rövid volt, kilógott alóla a férfi vékony, sápadt alkarja. A rojtos szövet alatt, a férfi bal karján egy megfakult jel látszott.

- Az a tetoválás – mutatott oda James. – Azt hiszem, azt felismerem.

Quizling szeme összeszűkült.

- Azt mondja, a tetoválást? Egészen biztos benne, fiatalember? Több ezer ember volt jelen a Leleplezés éjszakáján, legtöbbszörük igencsak távol öntől. Ha az ügyfelem azok között volt, akik állítólag az apjáékát elszállítókon kívántak rajtaütni, ők elég magasan voltak, jóval az utca fényeinek kívül. Nehezen hiszem, hogy látott volna egy tetoválást abból a távolságból, olyan megvilágításban, és még kevésbé, hogy most képes lenne azonosítani.

James a fejét rázva az apjára pillantott.

- Nem, nem akkorról emlékszem rá. Még korábban láttam, mikor megérkeztünk New Amsterdamba. Amikor a Lincoln Zephyren utaztunk. Emlékszel, apa?

Harry biccentett.

- Persze. Megtámadtak bennünket a VEFF tagjai. Alig bírtunk el velük.

- Seprűn ültek – fúzta tovább James, feljebb emelve a hangját. – Köpenyt és maszkot viseltek, mint mindig, de a menetszél hátralökte a talárjuk ujját, fel, a karjukra. Az egyiküknek egy jel volt az alkarján, épp ott, mint neki is. Pont kilógott a ruha alól. Mondja neki, hogy mutassa meg!

- Ne! – szólalt meg Quizling hirtelen. – A fiú nyilvánvalóan kitalálja ezt a történetet, hogy hamisan vádolja Mr. Worlickot. Ha olyan biztos abban, amit látott, írja le nekünk a tetoválást. Ha megegyezik azzal, amit a kliensem is visel, akkor a tanúvallomása talán elfogadható, nem

mintha túlságosan sokat jelentene. Sok embernek van tetoválása.

Harry vonakodva bár, de bólintott.

- Jól van, James. Jómagam nem emlékszem semmiféle tetoválásra arról az estéről, tehát csakis a te emlékezetedben bízhatunk. Le tudod írni az ábrát, amit a támadónk karján láttál?

James lélegzetviasszafojtva törte a fejét. Az emlékeit arról az éjszakáról szinte csak villanásnyi képek jelentették – a Zephyr, amint leugrik a sínről, és végigszáguld egy zsúfolt, New York-i utcán, pálca végén villanó átkok, szilánkokra törő üveg. Az őket üldöző alakokra koncentrált, akik úgy rajzoltak a vonat körül, akár a darazsak. Emlékezett egy fekete seprűnyélbe kapaszkodó sápadt kézre. Akkor alig fordított figyelmet az alkaron lévő jelre.

- Talán fontolóra kéne vennünk az okklumenciát – javasolta halkán Titus. – Végrehajthatnád te magad, Harry.

- Nem elfogadható – jelentette ki Quizling, – Az amerikai varázslóbírószág nem ismeri el a memóriakifejtést, mint érvényes protokollt, ilyen ügy kapcsán.

- Eszembe jutott – szólt James erőtlenül. – Csak egy pillanatra láttam, de... valami szimbólum volt. Mint egy kör, amit középen egy hasíték metsz ketté.

Alig haltak el az utolsó szavak, James szinte a bőrén érezte, ahogy megváltozik a szobában a hangulat. Hátrapillantott, és meglátta, hogy Hardcastle meredten figyeli az apját. Jelentőségteljes pillantást váltottak.

Blunt ismét előrébb lépett.

- Fogoly – szólt nyersen. – Emelje fel a bal karját és húzza hátra a talárja ujját!

Worlick Jamesre meredt, tekintetében szinte jókedv szikrázott. Lassan felemelte a bal karját, mire a ruhaujj magától hátrahullott. A tetoválás tisztán kivehető volt az éles fényben. Egy kört ábrázolt, melyet egy folyamatosan keskenyedő alak vágott ketté. Az alak egyaránt lehetett pálca vagy tör.

- A mágia mérlege – szólt Hardcastle. Hangjában szemernyi meglepettséget sem lehetett kihallani.

- Mit jelent? – vont össze a szemöldökét James.

- Univerzális jele azoknak, akik hisznek benne, hogy a mágikus egyensúly megköveteli minden varázstalan lény kiirtását – magyarázta Hardcastle komoly hangon. – Könnyörtelen gyilkosok. A legrosszabb fajta, hiszen ők nem haragból vagy bosszúból ölnek, hanem a tisztaságról alkotott, kifacsarodott fogalmuk miatt. Nem tartják embernek azokat, akikkel végeznek.

- Most már leereszthetem a karom? – kérdezte Worlick. Először szólalt meg ottlétük óta, és Jamest egészen meglepte a hangsúlyából áradó lusta közönyösség. Arckifejezése maga volt a megtettesült unottság, mintha csak egy bosszantó gyerek nyafogását kívánná parodizálni.

- Hát persze, Mr. Worlick – felelte Quizling, majd a többiekhez fordult. – Ez, természetesen, nem jelent semmit. Az efféle tetoválások meglehetősen megszokottak a lázadók egy bizonyos csoportjában. Mr. Worlick bizonyára fiatalabb korában szerezte, azt sem tudván, mit jelképez. Emellett, ez nem szolgál bizonyítékul arra nézve, hogy Mr. Worlick a támadóik közé tartozott.

- Ez igaz – értett egyet Harry. – Elismerem, nem is igazán tűnik annak a harcos típusnak. Mindazonáltal ahhoz elég, hogy bíróság elé vigyük az ügyét. Attól tartok, Mr. Worlick, a közeljövőben nem fogjuk hazaengedni.

Quizling morogva vette tudomásul a döntést.

- Hát legyen, ám privát megbeszélést kívánok folytatni a kliensemmel, hogy tájékoztathassam a rá váró eljárások részleteiről. Ha megbocsátanak...

Quizling ellépett a többiektől, és a nyitott cellaajtóhoz sétált.

- Öt perce van, bíra – szolt Blunt. Quizling nem válaszolt, csak megvárta, míg Worlick utat enged neki, aztán belépett a helyiségbe. A két férfi helyet foglalt a keskeny ágyon, és Quizling behúzta maga után az ajtót, épp csak résnyire hagyva nyitva azt.

- Nagyképű bolond – morgolódott Hardcastle az orra alatt. – Talán Worlick megspórol nekünk egy kis bajt, és valahogy sikerült megátkozniya őt.

Harry felsóhajtott.

- Nem valószínű, Titus. Próbáljuk profikként intézni ezt az ügyet. Elvégre megkaptuk, amiért jöttük. Szép munka volt, James.

A fiú biccentett.

- Nem igazán voltam biztos a dologban. Az utolsó szalmaszálba kapaszkodtam.

- Néha nem is kell több – felelte az apja.

- De apa... - James szinte suttogóra fogta a hangját. – Az igazat megvallva, nem hiszem, hogy *tényleg* ő volt az, a vonat megtámadásánál. Ő túl alacsony és vékony. Akit én láttam, az nagyobb volt. Ezt még úgy is tudom, hogy köpenyt és csuklyát viselt.

- Tudom, fiam – bólintott Harry. – De ez elég indok, hogy egyelőre itt tartsuk. Hamarosan ügyis sikerül összekapcsolni őt a hálózatukkal, és azokkal, akiknek dolgozik. Egy kis szerencsével még őket is sikerül nyakon csípnünk, és jó sokáig az Azkaban vendégszeretét élvezhetik majd. És ezt neked köszönhetjük.

James felvonta a vállát. Úgy gondolta, nem csinált semmi különöset, főleg nehezet, de remélte, hogy az apjának igaza lesz. Worlick egészen biztosan gonosz, habár nem kimondottan úgy, ahogy arra James számított. A vad düh és bosszúvágy helyett inkább valamiféle hűvös, már-már beteges gyűlölet lengte körül a férfit. Olyan varázsló volt, James ebben nem kételkedett, aki semmiféle büntudatot vagy megbánást nem érzett tettei miatt. Ha lehetősége lenne, újra megtenné, akár még rosszabbat is. Szerencsére elkapták és börtönbe zárták. És ez egyelőre így is marad.

A cellaajtó kisvártatva újra kinyílt, és a köpenyét meg a bírakalapját igazgató Quizling lépett ki rajta. Mögötte Worlick a priccsen hevert a nyitott alkimista könyvvel a mellén, és csak a lábát lehetett látni belőle. A férfi közönyössége egyenesen hátborzongató volt.

- Végzett? – kérdezte Harry.

Quizling komoly képpel biccentett, majd céltudatos léptekkel elsétált James és a többiek mellett, a jóval sötétebb külső csarnok irányába.

- Úgy látszik, végeztünk – jegyezte meg Hardcastle.

Blunt bólintott, aztán pálcájával a cella ajtaja felé bökött, mire az nagy csattanással bevágódott. Az ajtó és a sziklafal szinte azonnal megindult vissza, ahonnan jött, és ismét felhangzott a torony mennydörgő robajlása. Egy pillanattal később a köröző ajtók ismét megálltak, és újfent a vésetekkel díszített fal előtt álltak. Blunt megkocogtatta a követ a pálcája hegyével, előhívva a kis kőajtót, amely a belépő lángot őrizte. A varázsló visszahívta a lángot a fáklyájára, majd visszavezette Jamest, Harryt és Hardcastle-t a főcsarnokba, ahol Quizling már türelmetlenül várt rájuk.

Senki nem szólt, míg a girbegurba lépcsőn lépdeltek lefelé. James megint az apja előtt ment, Hardcastle pedig a sereghajtó szerepét vállalta magára. Quizling elől ment, Blunt mellett, és láthatóan magában fortyogva szeretett volna már a dolgára menni.

A barlangban nyomát sem látták a szellemhajónak, csak a kivilágított bóják ringatóztak némán a sötétben, éles tükröképeket mázolván a tintafekete vízre.

- A komp hamarosan visszatér - nyugtatta meg őket Blunt. - Mr. Quizling, addig visszaadom önnek a seprűjét.

Harry Quizlinghez fordult a sötétben.

- Felteszem, tájékoztatja a nagykövetséget a látogatásunk eredményéről. Ugye nem kell számítanunk Worlick tárgyalásának megzavarására?

Quizling nem nézett Harryre, és még csak nem is válaszolt. A sötét vízre meredt, és várta a seprűje visszatértét. Blunt a móló szélén állt, a pálcáját és a belépő fáklyát egyaránt a magasba emelve. Egyetlen, zöld szikrát lőtt a barlang távolba vesző mennyezete felé, mely mozgó árnyékokat festett a sztalaktitok közé.

- Mr. Quizling? - vonta össze a szemöldökét Harry. - Minden rendben?

Quizling továbbra sem felelt. A sötétségbe vesző távolból hosszú árnyék indult meg a móló irányába, melyet aztán Blunt ügyesen elkapott. Természetesen Quizling seprűje volt az. Blunt Quizlinghez fordult, és átnyújtotta azt neki, mire a bíra karja előre lendült, és átvette.

James tüdejében bennrekedt a levegő. Ahogy Quizling előre nyúlt, a talárja ujjá hátrahullott, láthatóvá téve a férfi alkarját. Bőrén sötét tetoválás éktelenkedett. A mágia mérlege, épp olyan, mint amelyet James pár perce Worlick karján is látott.

- Apa! - kiáltott fel James, és a pálcája után kapott, ám Quizling túl gyors volt. Mikor megpördült, markában már ott szorongatta a saját pálcáját, és vörös fénysugarat küldött Hardcastle irányába, aki a legközelebb állt hozzá. Hardcastle az utolsó pillanatban lebukott, az átok azonban így is megperzselte a köpenyét, olyan közel száguldott el mellette. Egy másodperccel később már Harry és Hardcastle is előkapta pálcáját és tüzelt. Vörös fénysugarak hasítottak a barlang sötétjébe, de Quizlingnek már nyoma sem volt. A víz furcsán felerősítve szállította hozzájuk a seprű suhanását, a férfi köpenyének lobogását és az eszelős nevetést.

- A fenébe! - csattant fel Hardcastle dühösen. - Ez megbolondult.

Harry a fejét rázva dugta zsebre a pálcáját.

- Nem bolondult meg - mondta. - Megszökött.

- De hát Quizling nem egy fogoly - ellenkezett Blunt rideg szemöldökráncolással.

- James egy pillanattal korábban vette észre, mint én - ingatta tovább a fejét Harry. - Rajta volt a tetoválás, ugyanaz, mint Worlick karján, márpedig Quizlingnek nem volt tetoválása, mikor idejöttünk.

James, habár egyetlen árva bűbajt sem lőtt ki, elszántan szorongatta a pálcáját.

- De akkor hogy került rá? Egész idő alatt összejátszott Worlickkal?

- Nem - felelte Harry, majd Blunthoz fordult. - Nem játszanak össze, és az az ember nem Quizling volt. Annak, aki most szökött meg, azért volt ugyanolyan tetoválása, mint Worlicknak, mert ő volt Worlick. Mr. Blunt, bízom benne, hogy tartanak itt valahol néhány seprűt vészhelyzet esetére...

- Igen, tartunk, Mr. Potter - sietett a válasszal Blunt. - Itt tartjuk őket, a barlangban.

- Szükségünk lesz kettőre – mondta Harry. – James, te bemész Mr. Blunttal. Nézzétek meg, mit találtak Worlick cellájában! Remélhetőleg Mr. Quizling még életben van. Ha igen, együtt visszamentek a komppal a szárazföldre, megértetted?

James kihúzta magát, és határozottan bólintott.

- Igenis, úgy lesz.

Időközben Mr. Blunt magához hívott még két seprűt, melyek meg is érkeztek a sötétből. Harry és Hardcastle elkapott egyet-egyet, egy másodperccel később pedig már a levegőben voltak, és megkezdték az üldözést.

- A szárazföldi mólónál találkozunk! – kiáltotta vissza James apja. – Légy óvatos, James!

Ahogy az apja és Hardcastle gyorsítottak, versenyt repülve a sötét vízen száguldó tükörképükkel, James utánuk kiabált.

- Az leszek! Ne hagyjátok meglógni, apa!

De addigra már eltűntek szem elől, és nem maradt más utánuk csak a hideg csend, és James növekvő aggodalma.

Mikor Blunt újra kinyitotta a 629-es számú cella ajtaját, az odabent talált kép semmit sem változott. Az ágyon még mindig ott feküdt hátán az előbbi alak, és még mindig csak a lába látszott, arcát eltakarta a mellkasán nyugvó nyitott, fekete könyv. Blunt óvatosan, pálcáját előre szegezve lépett közelebb, hogy szemügyre vegye a foglyot, aztán fojtott káromkodás kíséretében lejjebb eresztette a varázspálcát.

Az odakintről leskelődő James tétován azt kérdezte:

- Tényleg... Quizling az?

Blunt bólintott. Előre hajolt, ezzel egy pillanatra kikerült James látóteréből, majd fehér villanás látszott, mire a fekvő alak összerezzen és elejtette a könyvet.

- Mi az?! – kiáltotta egy hang. – Ezt nem teheti! Én egy bíra vagyok! Én...

- Nyugalom, Mr. Quizling – szólt rá Blunt. – Elkábították, noha nemigen kéne meglepnie. Egy-két perc és jobban lesz.

Quizling, hátát szilárdan a kőfalnak vetve, ülő helyzetbe tornázta magát.

- Követelem, hogy árulják el, ki tette ezt velem! Ki hagyta jóvá...

- Senki sem hagyta jóvá – vágott közbe Blunt. Még utoljára végigmérte a varázslót, aztán sarkon fordult, és kísértelt az előtérbe. – Talán érdekelheti, hogy ez a drágalátos „kliense” műve. Személyazonosságot cserélt magával, feltehetően százfűlé-főzet segítségével véve fel a maga alakját, noha el nem tudom képzelni, hogyan juthatott hozzá e falak között.

Quizling még akkor is pufogott, mikor Blunt nyomában ő is kilépett a cellából.

- Egészen biztos vagyok benne, hogy létezik ésszerű magyarázat a történetekre. – Elhallgatott, és összehúzott szemét Bluntra szegezte. – Nyilván nem gyanúsítanak azzal, hogy esetleg bármilyen módon asszisztáltam volna Mr. Worlicknak, ugye? Nem hiszik, hogy

én csempésztem be valamilyen bájitalt a számára.

Blunt megtorpant, ám nem fordult meg, csak felsóhajtott.

- Nem, uram. Nem hiszem, hogy képes lett volna ilyesmire.

- Mérget vehet rá, hogy nem – bólogatott Quizling határozottan. – Én az Egyesült Államok Varázslóbíróságának bírása vagyok. Jelszavaim az igazság és az objektivitás. Én...

- Felteszem, szüksége lesz egy új köpenyre a komphoz – szólt Blunt menet közben. – A kliense magával vitte a ruháit is.

Quizling megtorpant és végignézett magán. Még csak most tűnt fel neki, hogy már nem a komphoz kapott köpenyt, valamint a hivatalos bíratalárt és kalapot viseli. Arca elgyötört fintorba futott, aztán Jamesre pillantott.

- Felteszem, az apád és a túlfejtett grizzly kollegája Mr. Worlick nyomába eredtek.

- El is fogják kapni – biccentett James. – Ők a legjobbak.

Quizling bólintott, szemöldökét azonban továbbra is összevonta.

- Akkor nincs miért aggódnunk, ugyebár. Gyere, fiam! Hagyjuk magunk mögött ezt a szörnyű helyet!

A szellemhajó nem sokkal azután kötött ki, hogy James, Quizling és Blunt visszaértek a mólóra. Miközben Quizling feltessékelte Jamest a fedélzetre, Blunt kimért pillantást váltott Jamesszel.

- Legyen óvatos, Mr. Potter! – szólt jelentőségteljesen. – Egy gyilkos van szabadlábon, feltéve, hogy az apja és Mr. Hardcastle még nem találták meg.

- Én nem aggódnék a helyében, Mr. Blunt – felelte Quizling. – Én vagyok Mr. Worlick bírása. Ha összefutnánk, minden bizonnyal rájönne, hogy segíteni jöttem. Nem fog bántódásunk esni.

Blunt a barlang mennyezete felé pillantott, mintha csak egy szemforgatást akarna elleplezni. James biccentett.

- Köszönöm, uram – mondta, miközben felmászott a szellemhajó fedélzetére. – Óvatosak leszünk.

Egy pillanattal később a szellemhajó némán elsodródott a mólótól, apró hullámokat verve csupán a tükörsima vízben. Blunt a fáklyáját magasba emelve figyelte őket, míg a hajó ki nem síkolt a barlang száján, az azon túl hömpölygő ködbe. Ahogy a csónak nyílt vízre ért, és maga mögött hagyta az égbenyúló tornyot, James hátrafordult, és felnézett rá. Az Azkaban csúcsán többé nem a zöld fény világott. Most a jelzótűz vörösen izzott, veszélyt jelzett. Azkaban biztonságán rést ütöttek; egy rab megszökött. Amíg Blunt nem említette, Jamesnek eszébe sem jutott, hogy esetleg belefuthatnak a szökevény eszelősbe, mielőtt az apja és Titus Hardcastle elcsíphetnék. Gondolatban figyelmeztette magát, hogy legyen résen, köpenyének zsebében szorosan markolta pálcáját.

A tomboló szél baljóslatúan füttyült a szellemhajó ósöreg vitorlái körül. A törzs alatt érdes hullámok keltek, melyek aztán a hajónak csapódva hűvös vízpermetté robbantak. James aggodalmasan figyelte a távot, alig várta, hogy végre kijussanak a ködből, minél távolabb az Azkabant körbelengő régi mágiától.

- Az apád és a barátja – szólalt meg nagy sokára Quizling – jók abban, amit csinálnak, igaz? James összevont szemöldökkel pillantott hátra a férfira.

- Igen. Az apám a főauror, Titus Hardcastle pedig a legjobb embere. Mit gondol, más különben hogy kapták volna el eleve azt a szörnyű Worlickot?

Quizling biccentett, majd semmitmondóan felvonta a vállát.

- Gondolom, igazad lehet. Mindazonáltal a módszereik hagynak kívánnivalót maguk után, nem úgy véled? Hagyták, hogy a társaik megsérüljenek, sőt, meghaljanak, csak hogy elkapjanak egy olyan, relatíve ártalmatlan embert, mint Mr. Worlick. Azért ez elég extrém húzás, ha engem kérdezel.

- Persze – hagyta rá James, immár újra a szürke hullámokat pásztázva. – Nem mintha valaki kérdezte volna.

Quizling elmosolyodott, majd könnyedén felnevetett.

- Szörnyű embernek tartasz, igaz?

James nem felelt. Továbbra is a ködre meredt, és türelmetlenül várta, mikor tisztul már ki az idő. Csodálatos, nyári nap volt, mielőtt beúsztak volna az Északi-tenger ködébe. Remélte, hogy még mindig ez a helyzet. Remélte, hogy ragyogni fog a nap, és az apja meg Titus Hardcastle már a parton fogják várni őket, Worlick pedig ismét őrizetben lesz.

- Nem kell válaszolnod – folytatta Quizling. – Rá van írva az arcodra, James. Úgy gondolod, majdnem olyan rossz vagyok, mint akit képviselek, Mr. Worlick. Azonban hadd tegyek fel egy kérdést, fiam! Tényleg azt hiszed, hogy a dolgok mindig fehérek és feketék, ahogy az apád beállítja? Elárulom neked, hogy nem. Sőt, elárulom, hogy Mr. Worlick sem az a rémséges gazfickó, akinek hiszed.

James szívből kívánta, hogy bárcsak befogná végre a bíra.

- Ezt a Wizengamot feladata eldönteni – felelte anélkül, hogy a férfira nézett volna. – Csak várjunk, és kiderül.

- Néhányan egyáltalán nem tartják Mr. Worlickot gazfickónak. Néhányan, habár ez bizonyára meglep, egészen másnak nevezik... hősnek.

James gerince mentén végigfutott a hideg. Quizling felé fordult, aki még mindig rá mosolygott. Vidám mosoly volt, halvány, csaknem közönyös. James addig a pillanatig nem is látta Quizlinget mosolyogni.

- Dunsztom sincs, kik lehetnek azok, akik hősnek tartják Worlickot – mondta. – De azt tudom, milyen egy hős. Mint az apám.

- Á, igen, a Nagy Harry Potter – bólogatott Quizling, és mosolya tovább szélesedett. – Igazán kár, hogy végül a történelem rossz oldalát választotta. Figyelemreméltó férfiú. Sajnálatos dolog látni, miként... *pazarolja el* a tehetségét.

James kihúzta pálcáját a zsebéből. Nem kimondotta azért, hogy Quizlingre fogja, mindössze meg akarta mutatni a varázslónak, hogy tudja, James nagyon komolyan gondolta, amit mondott. Quizling azonban mintha csak erre várt volna, keze előre vágódott, és egy pillanattal később kicsavarta a varázspálcát James markából. Quizling mosolyogva nézegette

a szerzeményét, míg James tágra nyílt szemekkel hátrált el tőle.

A férfi mosolya aztán váratlanul semmivé lett.

- Sajnálom, James. Beláthatod, hogy szükségem volt egy pálcára. Remélem, nem bánod.

James tovább hátrált, és közben akaratlanul is feltűnt neki, hogy Quizling hangja most mintha valamivel másabb lett volna. Valahogy sokkal magasabban, reszelősebben csengett. Fagyos szél söpört végig a szellemhajón, köpenyeik a lábuk körül csapkodtak.

- Maga... maga nem Quizling – nyögte James, mikor letaglózta a felismerés.

- Okos fiú – szólt a férfi James pálcáját fényesítgetve. Most már az arca is változni kezdett. A csuklya alatt dúsabb lett a szemöldök, a hajvonal visszahúzódott és meggyérült, a hegyes orr rövidebb lett és belapult, a vékony ajkak pedig húsosabbakká, malacszerűvé váltak. A James előtt álló alak néhány másodperc alatt átváltozott Quizlingből Worlickká.

- Lenyűgöz téged az eszességem – mondta Worlick. – Pedig nem kéne. Ami számodra zsenialitás, számomra csupán józan, paraszti ész. Valóban százfűlé-főzetet használtam, hogy felvegyem a bírám külsejét, azonban ahelyett, hogy rögtön helyet cseréltem volna velem, imperizáltam, a saját pálcájával létrehoztam karján a tetoválásom másolatát, aztán kiküldtem, hogy tegyen úgy, mintha én lennék. Úgy terveztem, hogy elvigye az apádat és a pajtását egy jó kis seprűs üldözésre. Aztán a szegény, balek Mr. Quizling álcája mögé bújva egyszerűen csak kíséreltem a saját börtöncellámból, ráadásul maga az őr kíséretében. Te talán zsenialitásnak hívod. Én egyszerű problémamegoldásnak.

- Én gyáva alattomoságnak hívom – köpte James. Háta a hajó korlátjának ütközött.

Quizling vállat vont, majd végigmutatott a fiún.

- Ami igaz az apádra, ugyanúgy igaz rád is, fiam – szólt, a saját pálcája fölül meredve Jamesre. – Ahogy az apád, te is a történelem rossz oldalát választottad. Akiket most rágalmaztok, hamarosan hatalmas erő birtokosai lesznek. Akkor áll be a valódi egyensúly, ha a varázslóvér gyökerestől kiirtja az alsóbbrendű fajokat. Mikor eljön ez az idő, nem csak, hogy meglesz a hatalmunk... - Jamesre fogta a pálcát, és fejét kissé oldalra döntötte. – Akkor már a szándék is a birtokunkban lesz... hogy *használjuk*.

James nem tudta, mitévő legyen. Worlick a saját pálcájával akarja megölni. Tekintete végigsöpört a fedélzeten, hátha észrevesz valamiféle fegyvert, ám nem járt sikerrel. Aztán hirtelen az eszébe jutott egy ötlet.

- Lehet, hogy rendelkezik a hatalommal – kiáltotta James. Kihúzta magát, állát előre vetette. – De hadd kérdezzek valamit, mielőtt használná!

Worlick az égre emelte a szemét.

- Kérdezz csak, kölyök!

- Mondja – szólt James, miközben kitárta a fekete, külső köpenyét és hagyta, hogy belekapjon a szél –, tud úszni?

A köpeny feldagadt a szélről, majd elröppent, és úgy siklott a hullámok fölé, akár egy papírsárkány. Azonnal megszólalt egy harang. James a szellemhajó kormányosfülkéjére kapta a pillantását. A kis építmény falára szerelt patinás rézharang tisztán csengve jelezte a veszélyt. A hajó mély morajlással előre dőlt, és miközben megindult az ólomszínű víz felé, a hullámok már egészen a vitorlákig csaptak.

- Te idióta! – kiáltotta Worlick. Nem tudta levenni tekintetét a hullámokról, melyek lassan teljesen bekebelezték hajójuk orrát. – Mindkettőnket megölsz!

James nem válaszolt. Oldalra vetette magát, majd a tat felé iramodott, be a kormányoskabin mögé. A fedélzet egyre meredekebb lett, ahogy a szellemhajó a mélység felé vette az irányt. A kormányosfülke hátsó falához korhadtnak látszott. James gyorsan felmászott, és a fülke lapos tetejéhez lapult.

Odalent Worlick mintha megfeledkezett volna róla, a korlátba kapaszkodva igyekezett menteni az életét, minél hátrébb mászni az orr résztől, mely egyre mélyebbre süllyedt a hullámok közé.

Váratlanul egy langyos szellőkés söpört végig Jamesen. Ő felnézett, és meglepve látta, hogy a hullámokon napfény szikrázik, a víz fölött pedig sirályok köröznek. A madarak mögött, ugyan még mindig csak halványan, de a távolban ott látszott a part. James még a kikötő mólóját is ki tudta venni. Talán képes volna elúszni odáig.

A szellemhajó meg-megremegett, ahogy a tengervíz elöntötte a belsejét, és tovább húzta lefelé. Mostanra már csaknem félig a víz alatt volt a törzs, és nagyon gyorsan süllyedt tovább. A hajó oldalra billent, azzal fenyegetve Jamest, hogy lecsúszik a kabin tetejéről, be a vízbe.

Hirtelen különös zaj töltötte be a levegőt. Olyan átható és hangos volt, hogy James először azt hitte, távoli mennydörgést sodort feléje a szél. Továbbra is a szellemhajó tetejébe kapaszkodva körbekémlt, és amit látott, attól meghűlt ereiben a vér.

Szürke forgószél bukdácsolt a süllyedő hajó irányába. Alja a hullámok felszínét nyaldosta, habos hegeket hagyva maga után. Csakhamar a szellemhajó fölé tornyosult, elfedve azt vonagló árnyékával. A szél ereje és a felkavart vízpermet csípte James szemét. Attól tartott, a forgószél mindjárt magába nyeli a szellemhajót, felkapja azt a vízből és fogpiszkáló méretű darabokra aprítja rémséges erejével, azonban a víztölcsér megkerülte a hajót, megforgatta azt néhányszor, majd lassulni kezdett. Mikor a forgószél köde felszállt, egy nő bukkant fel a helyén. James látta őt a hullámok között állni, és képtelen volt bármiféle hangot kipréselni a torkán.

- Szervusz, James! – üdvözölte a nő. – Látom, jó kis pácba keverted magad.

Judith volt, a Tó úrnője. A fiúra mosolygott, majd megrázta a fejét, és haját hátravetette. Furcsamód, mintha egyáltalán nem is lett volna vizes.

- Szívesen segítenék, de egy kicsit sietek. Köszönöm, hogy eddig Mr. Worlickkal tartottál. Azt hiszem, hamarosan találkozunk.

A szellemhajó megkínzott nyögést hallatott, a víz bugyogva bukkant át a kormányosfülke tetejének peremén, de a Tó úrnője csak nevetett. Előre nyúlt, mire karjai vízcsápokká alakultak, és a hullámok fölött Worlickhoz kígyóztak, aki a felemelkedett tatrészen húzta meg magát. Egy pillanattal és egy gurgulázó sikoltással később a férfit elnyelte Judith szörnyűséges ölelése. Magához húzta a varázslót, aztán megfordult, hogy távozzon. A forgószél ismét feltámadt körülötte, a tenger tajtékot vetett, Jamest hűvös, ködös szél borította be. Lebucskázott, érezte, ahogy a szellemhajó eltűnik alóla, aztán csak arra eszmélt, hogy körbeveszi az Északi-tenger hideg sötétjét.

Néhány pillanattal később pálcátlanul, elázva és teljesen elveszve áttörte a vízfelszínt. A forgószélnek nyoma sem volt, ahogy a Tó úrnőjének és kegyeltjének, Ratimir Worlicknak sem.

James hangosan káromkodva belecsapott öklével a vízbe.

Egy perc múlva, mivel úgysem tehetett mást, felfeküdt a vízre, és úszni kezdett a part

irányába. Még félúton sem járt, mikor az apja és Titus Hardcastle rátaláltak seprűjükön. Addigra a nap lemenőben volt, az égen alacsonyan szálló felhők gyülekeztek, és a nap hivatalosan is bevonult James legszörnyűbbjei közé.

1859 augusztusa

A lövés szinte halknak tűnt a zsúfolt sikátorban. Nem volt több, mintha kettétörtek volna egy hosszú fapálcát, vagy egy darab téglalepottyanat volna egy pocsolóba. A hang – az a tompa, visszhangtalan pukkanás – alig hatolt el William agyáig, míg az előtte álló férfi lassan le nem eresztette, majd el nem ejtette a sétabotját, aztán térdre nem rogyott. A szörnyen öreg alak arcán nem meglepetés ült, hanem sértett döbbenet. Kinyitotta a száját, vontatott, remegő lélegzetet vett, ám mielőtt megszólalhatott volna, szemében kihuny az élet. Holtan zuhant előre, a macskakövekre.

Valamivel mögötte, apró markában még mindig a pisztolyt szorongatva, egy fiatal nő állt. Arca holtápadt volt, de higgadt.

- Frederickáért – szólt elhalón a halott férfihoz. – A vőlegényétől, Williamtól. És tőlem, a húgától, Helentől.

A pisztoly fekete csövéből füst szállt fel, míg Helen remegve le nem engedte azt.

William egészen biztos volt benne, hogy meghal, csatlakozik szeretett Frederickájához a túlvilágon, és már alig várta azt a másik, örök életet. Ehelyett most Fredericka gyilkosa holtan hevert a szeméthegek között, egyetlen, váratlan fegyverlövésnek esett áldozatául. A gazember, Magnussen, talán tényleg hatalmas erejű volt egykor – talán még természetfeletti, titokzatos erőknek is birtokában lehetett –, ám ahhoz nem volt elég erős, hogy megakadályozza, hogy egy láthatatlan golyó áttaszítsa őt a következő életbe. Megérdemelt büntetésének karjaiba.

William odabotorkált a halotthoz, s közben alig bírta felfogni, hogy vége. Helen egy pillanattal később csatlakozott hozzá, a pisztolyt reszkető kézzel a köténye zsebébe tuszkolta.

Három fiatal férfi bukkant fel a sikátor szájában, közvetlenül Helen nyomában lépkedve. Mikor William meglátta őket, egy röpké pillanatra fontolóra vette, hogy karon ragadja Helent és elfut vele. Elvégre a sikátor bűncselekmény helyszíne. Mindketten a hempstead-i börtönbe kerülnének életük hátralévő részére. Mégis, valami azt súgta Williamnek, hogy a fiúkat nem igazán lepték meg a történetek, és eszük ágában sincs csendőrt hívni, se gyilkost kiáltani.

- Ezek a fiúk azt mondják, ellopott tőlük valamit – szólt Helen halkán. – Idáig követték annak reményében, hogy visszaszereznek. Nem hinném, hogy elárulnak minket, csak a holmijukat akarják visszakapni.

William felnézett rájuk. A legelöl álló, rendetlen, sötét hajú, tizenéves forma fiú komoly arccal bólintott. Mögötte egy nagyobb fiú ácsorgott, szögletes arcán feszült komorság ült. A harmadik sovány volt, szőke, és tágra nyílt szemmel meredt a holttestre.

William letérdelt Magnussen mellé. A férfi szörnyűséges sétapálcája egy közeli pocsolóba hevert. A gunyoros vízköpőarcot formáló markolat vasból készült. Magnussen ezt a botot használta, hogy végrehajtsa azokat a kimondhatatlan bűbájokat. William felvette azt, és habár a súlyát is gyűlölte, meg kellett törnie – muszáj volt megtörnie – a hatalmát. Két

markába fogta a botot, megemelte, majd egy határozott mozdulattal kettétörte azt a térdén. A fából készült felét elhajította, ám a fémrészt még forgatta kicsit a tenyerén, és alaposabban is szemügyre vette. Rettenetesen ronda volt, a rémfej baljóslatúan vicsorgott rá. William tekintete ismét a halottra siklott. Magnussen csuklójához egy zsinóros bársonyszák volt odakötve. Rábökött.

- A lopott holmitok elfér egy bársonyzacskóban?

- Lehet – felelte a fiúk vezetője. Előrébb lépett, még hezitált egy kicsit, aztán fél térdre ereszkedett. Leoldotta a zsákot a halott ember kezéről, ami aztán tompa puffanással hullott vissza az utca kövére.

- Ti hárman... - kezdte William. - Ti olyanok vagytok, mint ő, igaz? – intett ismét a holttest felé azzal a kezével, melyben még mindig ott volt a törött bot feje.

Az elől álló megrázta a fejét, azonban a nagyobbik fiú volt az, aki válaszolt.

- Sajnáljuk, ami Frederickával történt – szólt komolyan, összetéveszthetetlen, brit akcentussal. - Ez a férfi lehet, hogy a mi világunkból származik... de nem vagyunk olyanok, mint ő.

William néhány másodpercig némán, égő arccal méregette a fiúkat. Tudtak az ő szegény, elveszített Frederickájáról.

- Nem tudom, mi van abban a bársonyszákban – szólt William határozottan. - És nem is akarom tudni. Ezzel vége. Ti mentek a saját utatokon, mi is a miénken. Megegyeztünk?

Mindhárman bólintottak, aztán lassan elhátráltak, végül pedig sarkon fordultak, kiszaladtak a sikátorból, és magukkal vitték a titokzatos bársonyszákot.

Mikor William végre felegyenesedett, Helen nekidőlt. A férfi átkarolta őt a bal karjával, a nő pedig végképp eleresztette magát, és remegni kezdett. William érezte a pisztoly súlyos forróságát a nő kötényében.

Még csak most először merült föl benne a kérdés, hogy Helen vajon hogyan került a sikátorba. A családjával élt, a kikötő túlsó végében, több mint tizenöt háztömbnyire onnan, ahol most álltak. Ráadásul az éjszaka közepe volt. William hetekig táborozott a sikátorban, remélvén, hogy sikerül elcsípnie Magnussent, mikor és ha visszatér szegény Fredericka halálának színhelyére. Csodával határos módon a férfi *tényleg* visszatért, sőt, úgy járt-kelt, mintha az övé volna az egész utca, ha nem az egész istenverte világ. William azt hitte, mindenre készen áll, de az alak ördögi, túlvilági erejére nem lehetett felkészülni.

Helennek mégis sikerült. Ő nem pocskékolta szavakra az időt, hidegvérrel végzett a férfival.

De vajon honnan tudhatta? Hogyan érkezhettek épp a megfelelő pillanatban, fegyverrel a kezében, hogy megölje a férfit, aki a nővére haláláért felelős? Nem kis rejtély volt ez. Per pillanat azonban nem volt idő megbeszélni a dolgokat.

William bevonszolta Magnussen testét az árnyékba, és beborította szeméttel. Úgy gondolta, majd később visszatér, hogy megszabaduljon a holttesttől. Szerencsére a folyópart alig néhány tömbnyire volt, egy lejtő alján. A rakpart kihalt ez idő tájt. Másnap talán rátalálnak a gyilkos hullájára, amint a koszos folyóban sodródik az árral, talán nem. Williamet nem igazán izgatta.

Némán hazakísérte Helent. Egyikük sem szólalt meg, noha a kimondatlan kérdések ott függték közöttük. Most azonban csak az számított, hogy vége van. Igazság szolgáltatott – legalábbis az igazságnak egy elemi fajtája, mely számukra a leginkább elérhető volt. Bárki

vagy bármi volt is az a szörnyű vénember, már halott. Bosszút álltak Frederickáért.

Ezzel már nem hozhatják vissza, sőt, ezután mindkettejüknek örökké együtt kell élniük a tudattal, hogy egy élet szárad a lelkükön, de egyelőre William úgy vélte, képes elviselni.

Remélte, Helen is.

William szűk egy évvel később vette el Helent. A jegyesség rövid, ám intenzív volt, azon a végzetes éjszakán történtek kovácsolták össze őket. Megtanulták a réges-régi igazságot: egy közös titok az egyik legerősebb kapcsolat, márpedig az ő titkuk valóban szörnyű volt. Mindketten elvesztettek valakit, aki kedves volt számukra, és mindketten részesei voltak, mikor megbosszulták ezt a szerettüket. William sosem bánta meg a történeteket, ám tudta, hogy Helen a szíve legmélyén igen. Elvégre az ő kezében volt a pisztoly, ő oltotta ki egy ember életét. William azt kívánta, bárcsak az ő ujja húzta volna meg a ravaszt, csak hogy osztozhasson Helennel a felelősségen. Ő mégiscsak erősebb volt a nőnél, és ő képes lett volna élni a tudattal.

Bármilyen meglepő, mégsem beszéltek róla soha. Ez az esemény hozta őket össze, de ahogy múltak az évek, az egész kezdett egy fakuló álomra emlékeztetni. William egyedül a ritka, álomtalan éjjeleken érezte a tények valóságát, mikor a világ némaságba borult körülötte, az órák pedig végtelen hosszúságúra nyúltak. Feküdt a felesége mellett, és azon töprengett, vajon Helen honnan tudhatta, hogy éppen azon az estén kell a sikátorba jönnie? Miért sétált át a fél városon egy fegyverrel a köténye zsebében? Hogyan érkezhettek a legjobb pillanatban? Legalább negyedórával Magnussen megérkezése előtt kellett elindulnia, hiszen ha már korábban is ott lett volna, William biztos észreveszi. Hetekig figyelte a sikátort, akár egy házőrző, egy elhagyatott pince lejáratainak árnyai között bujkálva, ahol csak a patkányok és a pókok voltak a társasága. Aggasztó rejtély volt, annyi szent.

Mégsem kérdezett rá sosem a feleségénél, hogy hogyan került akkor éjjel a sikátorba, és ennek egyetlen oka volt: a szíve mélyén nem is igazán akarta tudni a választ. Azt gyanította, a megoldás talán még a rejtélynél is rosszabb volna.

Helen négy gyermeket szült Williamnek. Mire megszületett a negyedik – William legnagyobb öröme egy fiú –, elég pénzt spóroltak össze, hogy elköltözzenek a kikötőben álló, málladozó lakótelepről. William felmondott a dokknál, és vásárolt egy kis farmházat Philadelphia határában, ahol aztán, harminchárom évesen, földművelésre adta a fejét.

Ínséges évek voltak, a családnak a legjobb napokon is alig egy-két petájkuk volt, amivel gazdálkodhattak, ám boldogok voltak, és gyakran igen szerencsések. Mikor a szomszédos birtokok terményei kirohadtak egy-egy szokatlanul csapadékos tavasz alkalmával, Williaméi valahogy túléltek. Mikor a rókák megritkították a közeli tyúkólak állományát, az ő csirkéi érintetlenek maradtak. Mikor a többi földet aszály perzselte, William felfedezett egy forrást a birtoka sarkában, egy sziklás hasadékban, amiből öntözni tudta a veteményét.

Sosem jutott eszébe, hogy kicsit sok a szerencsés véletlen, ahogy azt sem feltételezte, hogy ezek az esetek valamiként összefügghetnek a felesége bűbajos különkségeivel. Helen rászokott, hogy reggelenként végigsétált a birtokon, s közben halkán beszélt magában, vagy éppen mókás, ritmusos énekeket dalolászott. William sosem hallotta, miket mond. Ő megelégedett annyival, hogy láthatja a felkelő nap fényében lépdelő feleségét, amint dudorászva simítja végig tenyere élével az útjába kerülő palántákat. Tisztában volt vele, hogy mások talán kicsit bolondnak tartanak őt, de William tudta, hogy erről szó sincs. Helen szelíd,

hóbortos lélek volt, és a földműves élet rendkívül jót tett neki. Felébresztett benne valamit, és ez az ébredés boldoggá tette Williamet.

Nem tűnt fel neki soha, hogy a belvíztől ázott földjei minden egyes reggeli séta alkalmával egyre szárazabbak és egészségesebbek lesznek. Azoknak a színes szimbólumoknak sem tulajdonított különösebb jelentőséget, amelyekkel az asszony telepingálta a tyúkól falát – nem is feltételezte, hogy többek lehetnek pár értelmetlen krikszkraksznál és összekapcsolódó mintánál. Arról sem tudott, hogy Helen elásott valamit a sziklás hasadéknál, alig pár nappal azelőtt, hogy ő rábukkant volna a forrásra.

A fia azonban igen.

Phillipnek hívták. A nagyapja után nevezték el, akit ő már nem ismerhetett meg. Ő árgus szemmel figyelte anyját, egy szem fiúként egyszerre bálványozta és tanulmányozta. Látta őt minden reggel körbesétálni a birtokon, a fura kis dalokat énekelgetve, ám tudta, hogy nem magának énekel. A nap felé törő növényeknek, talán magának a rögöknek is, csodaszép, egyszerű hangjával bátorította a földet, hízelgett neki. Phillip azért tudta ezt, mert néha bizonyos távolságban követte anyját, figyelő szemekkel nézte, egészen megigézte az asszony titokzatos varázsereje.

A nővérei nem hittek neki, mikor megpróbálta beavatni őket anyjuk képességeibe. Ők idősebbek és bölcsebbek voltak nála, ahogy arra minden adandó alkalommal fel is hívták a fiú figyelmét. Kinevették, kicsúfolták és buta kisbabának hívták. Ez azonban a legkisebb mértékben sem tántorította el Phillipet attól, amit tudott. A testvérei túl idősek voltak, hogy felismerjék a valódi mágiát, még ha egy házban laktak is vele.

Egyik reggel Phillip meglátta, hogy anyja egy kis bádogdobozzal a hóna alatt hagyja el a házat, másik kezében egy kerti ültetőkanállal. A harmat még mindig ott szikrázott a fűszálakon, a nap éppen csak halvány pírral a horizonton jelezte közelgő eljövételét. Phillip követte az asszonyt, mezítláb lopakodott végig a nedves, magas fű között, egészen a birtok keleti széléig.

Anyja aznap reggel nem énekelt. Némán, lassan ballagott, úgy tartva maga előtt a bádogdobozt és a kisásót, mintha pajzs és kard volnának. A földek végén az asszony balra fordult, a birtokhatár irányába. Általában nem szokott arra járni, elvégre nem volt arrafelé semmi, csak a kerítés és egy köves kis völgy, tele bokrokkal és göcsörtös fákkal. Philip elrejtőzött a gaz között, és onnan figyelte anyját, aki lesétált a völgybe. Mire megtorpant, a fiú már csak a fejét és a vállait látta. Egy hosszú pillanatig az asszony a földre meredt, mintha vizsgálgatna valamit, aztán letérdelt. Phillip majdnem öt percre elveszítette szem elől. Mikor végre újra felbukkant, megigazgatta ruháját, és felnézett az égre. Nem mosolygott, mégis boldognak tűnt, de legalábbis elégedettnek. Egy pillanattal később sarkon fordult, kimászott a völgyből, immár csak az ásóval a kezében.

Phillip amennyire csak tudta, összehúzta magát a gyomok között, és onnan figyelte a távozó asszonyt. Még most sem énekelgetett, mint szinte minden reggel, viszont dudorászott. A dallam halk volt, alig hallható, és Phillip úgy gondolta, ez alkalommal a dalocska csakis az anyja saját szórakoztatására szól.

Mikor már biztos volt benne, hogy az asszony félúton jár a ház felé, Phillip előmászott rejtékhelyéről, és leszaladt a völgybe. Fűrész szemekkel követte anyja útját olyan pontosan, ahogy csak tőle telt. Alig telt bele fél percbe, rá is lelt arra, amit keresett. Az egyik követ

elmozdították, alatta pedig megbolygatták a földet. A fiú térdre vetette magát, és két kezével megragadta a követ. A talaj puha és frissen ásott volt alatta. Phillip szinte áhítattal túrt bele a földbe, míg ujjai valami fémesbe nem ütköztek. Anyja elásta a bádogdobozt. De miért? Vajon elültette valahogy? Ki fog nőni belőle valami? Miféle különös varázslatot tervez anyja a völgybe?

Kis híján nem nyitotta ki a bádogdobozt. Mi van, ha a mágia megtörik a leskelődés miatt? Mégis, némi rövid, ám erőteljes belső küzdelmet követően győzött a kíváncsisága. Előhúzta a dobozt, óvatosan a sekély sírjára fektette, lesöpörte róla a földet, majd leemelte a fedelét. Szeme tágra nyílt attól, amit látott.

A reggeli fény beszivárgott a bádogdobozba, megcsillantva annak tartalmát. Két dolog volt benne, mindkettő fémből. Az egyik egy pisztoly volt, melynek olajtól és patinától sötétlő alakja hűvösnek és baljóslatúnak hatott.

A másik egy kis vasszobor volt, ami valaha egy bot markolataként szolgálhatott, és ami egy vicsorgó szörnyfejet ábrázolt. A fej némán fixírozta, szinte megigézte, csábította őt, hogy vegye fel, érezze a súlyát, tapogassa végig a bonyolult formát.

Phillip nem vette fel. Zsigereiben érezte, hogy valami nincs rendjén vele, hogy az a valami még a fegyvernél is veszélyesebb. A sétatálca feje tele volt mágiával; *élő* mágiával.

A fiú visszatemette a bádogdobozt, aztán hazaszaladt. Ellenállt a botmarkolat gonosz hívásának, de emlékezett rá.

És az is emlékezett a fiúra.

New Amsterdam

három hónappal a Leleplezés után

A látszat ellenére New Amsterdam nem ürült ki teljesen, ahogy az alatta elterülő mugli Manhattan sem. Természetesen az ikervárosok lakóinak java azonnal távozott, mihelyst bekövetkezett a Leleplezés (vagy, ahogy a mugli sajtó kezdte hívni, az Esemény), de mindig akad egy-két ember, aki vagy túlságosan ragaszkodó, esetleg opportunist, vagy egyszerűen csak túl feledékeny, hogy magára vegyen olyan dolgokat, mint például a kijárási tilalom, a karantén zónák és evakuációs rendelkezések.

A szigetre vezető összes utat lezárták, és katonai rendőrökkel őriztették. A város szívében, a kihalt utcákat szinte teljesen eltorlaszolták a kocsik, taxik és buszok, néma tömegük széles, mozdulatlan fémfolyamra emlékeztetett. A Lincoln alagút csaknem járhatatlan volt egy hatalmas tömegbaleset miatt, mely az Esemény alatt következett be. Többtucat jármű rohant egymásba egy felborult busz mögött, áthatolhatatlan, benzinszagú roncsfalat alkotva. A Times Square-en némán álldogáltak a sárga taxik és csomagkiszállító teherautók, mozdulatlanul porosodtak a sötét neonlámpák alatt. A New Amsterdam-i táblák és hirdetések még mindig ott lebegtek az utca fölött, ám mugli társaikhoz hasonlóan azok is sötéten árválkodtak. Az óriási mechanikus nő még mindig kezében tartott egy kocsiméretű Wymnot pálcapolír tégelyt, de a karja már nem mozgott és a fogai sem csillogtak. Vállán egy csapat vörösbegy csicsergett és tollászodott.

A Wall Street hatalmas gazdasági gépezete lezárva aludta álmát, ajtajait betonból készült

közlekedési barikádokkal és szögesdróttal tették megközelíthetetlenné. Tetején a Varázsvallaták Világtőzsdéjének épületét fekete vasláncokkal bástyázták körbe, melyeket zongoraméretű homunculus lakattal rögzítettek.

Az Üveghegyként ismert, egykor az Egyesült Államok mágikus közigazgatása főhadiszállásának otthont adó, áttetsző felhőkarcoló most üresen árválkodott. Saját mágikus biztonsági rendszere és határvonal bűbájai védték.

A Chambers' Streeten lévő lyukban, ahol valaha a Chrysler Building állt, mostanra már kisebb-nagyobb tavacsok alakultak ki az esőzések nyomán. A rendőrségi szalagokat, melyekkel körbevették a helyet, már rég letépte a szél, darabjai sárga, döglött kígyókként heverték az utca aszfaltján.

A Broadwayn sorakozó poszterek kezdtek megfakulni és lemállani. Az Imperial színház hirdetőtáblájáról a legtöbb betű mostanra lepotyogott, csupán értelmetlen, rejtjelezett feliratok maradtak rajtuk. New Amsterdam varázsszínházaknak fenntartott utcáját, alig egy saroknyira a mugli megfelelőjétől, viszont tizenkét tömbbel fölötte, lehullott avaroként borították a szemét és a műsorfüzetek, melyeket a Leleplezés éjszakáján fejvesztve menekülő közönség hagyott maga után. A Moxy Mage hatalmas homlokzata még mindig mágikus fényben ragyogott, reklámtáblái büszkén hirdették a kihalt hidaknak és átjáróknak:

MÁR TIZENKETTEDIK HETE SZÍNPADON!

BLAISE LUCE rendezésében

A TRIUMVIRÁTUS

„TRIPLA DIADAL”, állítják a Látnok című lap kritikusi.
JEGYEK A PÁHOLYBA MÉG VÁSÁROLHATÓK!

Az ikervárosban mindenfelé gaz burjánzott a járdák repedéseiben. Az indák lassan bekúsztak a küszöbökön, a sarkokban elsárgult levelek halmozódtak. A napellenző ponyvákön és felüljárókon galambok üldögéltek.

A városok még meglévő lakói egyik árnyéktól a másikig lopózva osontak végig a kísértetjárta helyeken, mintha maguk is csupán szellemek volnának.

- Talán nem is jön rá - szólt ki egy alak recsegő hangon egy az alkonyi fényben fürdő busz háta mögül. - Elvégre ő sem tudhat mindent, vagy igen?

A beszélő egy szakállas, köpcös férfi volt, aki színtelen ruhákat és foszlott New York Yankees baseballsapkát viselt. Kissé lihegett, arca verejtéktől csillogott. Mellette egy másik alak kuporgott: fiatal lány göndör, szőke hajjal, melyet olyan rövidre nyírva hordott, hogy most egészen úgy festett, mint a gyermekláncfű bóbítája. Karcsú volt és gyors, és olyan gyakorlottan lopakodott, mely csak a régóta az utcán élő emberekre jellemző. Összeszorított szájával kémlelt körbe, szeme ide-oda cikázott a kihalt épületek között.

- Ő sem tud mindent, ugye? - ismételte meg a kérdést lihegve a kövér férfi.

- Nem 'om, Park - felelte a nő fojtott hangon. - Sokat tud.

- De nem mindent - erősködött Park reményteljes hangon. - Falazol nekem, Lissa, ugye? Falaznod kell. Már az Esemény óta barátok vagyunk. Vigyáztam rád. Muszáj falaznod nekem.

Lissa háborogva biccentett, ám csak ennyit mondott:

- A nap mindjárt lebukik az épületek mögé. Gyerünk, hamarosan besötétedik.

A két alak nesztelenül kiosont a busz árnyékából, végig az utcán, üres kirakatok és sötét újságosbódék mellett. A Heraldium Hotel a háztömb végén állt, éppen szemben velük, úgy magasodva a széles sugárút fölé, akár családfe a vasárnapi ebédhez terített asztal főhelyéről. A hotel ugyanolyan sötétnek tűnt, mint a város többi része, ám Lissa tudta, hogy csak a bűbáj miatt. Hat héttel ezelőttig nem hitt az ilyesfélékben, mint a bűbájok. Huszonnégy éves korára már három éve hivatalosan is hajléktalannak számított, és a Manhattan sikátoraiban való élet nem éppen megfelelő táptalaj a varázslatban való hitnek. Hacsak az ember nem örült. Lissa nem egy eszementtel találkozott a felüljárók és hidak alatt, illetve a New York-i metró nem hivatalos hajléktalan közösségében. Az örültek a saját kis összeesküvésekkel, káprázatokkal teli világukat élték, melyeknek gyakran része volt a mágia is. Mikor bekövetkezett az Esemény, kiderült, hogy a kattantak állnak a legjobban az egész kezeléséhez. Mikor a város rémülettől dermedten állt, döbbenettől érzéketlenül meredt a váratlanul felette felbukkanó mágikus városra, az eszementek egyszerűen csak felpillantottak, biccentettek egyet magukban, és elfogadták az új valóságot, ahogy mások szokták egy új nap hajnalát.

Lissa nem volt örült, ellenben rendkívül gyakorlatias, az igen. Követte az örülteket (akik már nem is tűntek olyan ostobának), és azt tette, amit ők is. A Nagy Alvást követően, mikor a város nagy része pánikra és menekülésre riadt, Lissa és Park úgy ébredtek a hirtelen kiürült metropoliszban, akár egy bombatámadás túlélői. Végül összefutottak másokkal is. Csavargók és hajléktalank bújtak elő rejtékhelyeikről, átvizsgálták a kihalt épületeket, kisebb csapatokba és bandákba tömörültek. Egy hétre Lissa és Park is csatlakozott hat másikhoz, és együtt járták az utcákat, ellenőrizték a boltok zárját. A legtöbbet zárva találták, ám néhány nyitva maradt, feltehetően, mivel a tulajdonosokat annyira sokkolta az Esemény, hogy elfelejtkeztek a biztonságról. Lissa és barátai, amennyire csak lehetett, kifosztották ezeket az üzleteket, elvittek minden ételt és ruhát, és utána jobban éltek, mint évek óta bármikor.

Sosem merült fel Lissában, hogy lopnának. Amennyire ő tudta, eljött a világvége. A tulajdonjog elavult.

Időnként katonai járművek robogtak végig az utcákon. Nagy, fegyveres teherautók, lánctalpakon guruló harckocsik járőröztek a jobbra üres járdák mentén, félrelökve mindent, ami esetleg az útjukba került. Mikor jöttek a tankok, Lissa és a csapata gyorsan és csendesen elrejtőzött. Jók voltak a bujdosásban, és a járművekre hamarosan már csak a végigkarcolt oldalú, a járdára lökött kocsik, ledöntött napellenző tetők és az aszfaltból kitépett és felborított parkolóórák emlékeztettek. A járdán ott csillogtak a parkolóórákból kiszóródott érmék, de senki nem zavartatta magát a felszedésükkel. A pénz is elavult.

A második hét elején Lissa és csapata felfedezte a Heraldium Hotelt.

Persze már több száz alkalommal látták előtte, ám sosem vették észre igazán. Csak egy újabb hatalmas szálloda volt dúsgazdag embereknek, akik hosszú limuzinnal járnak, és akiket vörös egyenruhába és kalapba öltöztetett emberek tessékelnek be a nyitott ajtón. Lissa egész egyszerűen úgy volt vele, hogy az a hely nem tartozik a világához. Ám hirtelen, a Nagy Alvás utáni második hétfőre virradóra, mikor Lissa és bandája ráfordultak a Lexingtonra, a Heraldium világítótoronyként vont a magára a figyelmüket, ahogy mind az ötven emelete ragyogni látszott a felkelő nap fényében. Ablakai mintha izzottak volna. Széles napellenzője

ősi márványlépcső felett feszült. Most először nem volt egyetlen vörös kabátos ajtónálló sem, hogy elhessegesse onnan őket. Most csak ők voltak, és a tökéletesen védtelen és hátborzongatóan hívogató masszív üveg és fém bejárati ajtók. Az ajtószárnyak lassan nyíltak ki, a reggeli napfény szinte szelíden simította végig az makulátlan, sima felszínüket.

Lissa és csapata szó nélkül léptek be. A lány később alig emlékezett rá, hogyan történt. Az egyik pillanatban még a Lexington és a Tizenharmadik sarkán állt, amint felbámul az impozáns, fejedelmi szálloda épületére, megbabonázza a nyíló ajtók ragyogása, a következőben meg már odabent volt az előkelő előcsarnokban, csodálatos páfrányok és párnázott fotelek között. A felvonók mellett egy csillogó, fekete zongora állt és magától klimpírozott.

Egy hang szólította meg őket.

Így találkoztak a Gyűjtővel. Üdvözölte, majd bevezette őket az ő vadonatúj valóságába. Azt ígérte, mindent elmagyaráz. Mesélt nekik a nagyszabású tervéről, és hogy ők ebben nagyon fontos pozíciót tölthetnek be, már ha vállalják. Természetesen mindenki beleegyezett, elvégre korábban még senki sem törődött Lissa és bandája véleményével, és senki nem invitálta őket sehová. Soha, senki nem mondta még nekik, hogy fontosak.

Most, ahogy a terjeszkedő félhomályban a Heraldium Hotel hamis sötétje felé lopakodott a ziháló Parkkal az oldalán, Lissában eluralkodott a félelem. Elvégre mit tudtak valójában a titokzatos jótéteményesükről? Varázslónak nevezte magát, egynek azok közül, akik az elrejtett mágikus városban laktak, míg az Esemény fel nem fedte azt mindenkinek. Az biztos, hogy *volt* varázsereje. Mágiája elrejtette a kíváncsi szemek elől a Heraldium Hotel falai mögött zajló életet, az ablakokon kiszűrődő fényt. Képes volt tárgyakat – akár embereket is – lebegtetni, és fénysugarakat lőtt a pálcájából. Jóakarátúnak állította be magát, ám Lissa kezdett gyanút fogni, hogy a férfi mindent akar, csak jót nem. A Gyűjtő veszélyes volt, annál is inkább, mivel úgy tett, mintha a barátjuk lenne.

De a legrosszabb a külseje volt, legalábbis amit láttak belőle. Állandóan hosszú, rozsdabarna talárt viselt, melynek mandzsettáját arany hímzéssel díszítették, a csuklyát pedig a férfi sosem hajtotta le, ami azt jelentette, hogy arca állandó jelleggel árnyékba rejtve maradt. Az egyetlen testrész, amit láttak belőle, az a keze volt. Az sápadt volt, szinte fehér, és rettentően vékony, melytől csak még inkább kihangsúlyozódtak az inak, valamint a csukló és ujjak bütykei. Akármennyire is vékonynak tűntek azonban, a Gyűjtő kezei erőtől duzzadtak. Balja mindig egy szénfekete, csavart pálcát szorongatott, csuklójának belső oldalát pedig egy tetoválás díszítette. Lissa párszor már vethetett rá egy-egy gyors pillantást, és kirázta tőle a hideg. Nem azért, mert tudta, mit jelent, hanem épp ellenkezőleg, mert nem.

A Heraldium baljóslatúan magasodott fölējük, ahogy Lissa és Park egyre közelebb értek. Most valamiért máshogy festett, noha Lissa nem tudta volna megmondani, hogy azért, mert a szálloda tényleg megváltozott, vagy csak a képzelete játszik vele. A sarkokon lévő vízköpők most valahogy nagyobbak tűntek és sokkal vérszomjasabbnak, mint korábban, mintha már nem is szobrok volnának, hanem élő kőteremtmények, melyek éberrel figyelnek sasszemükkel. A hotel barokkos faragványai gótikusabb hatást keltettek, mint valaha, úgy tekergőztek az ablakok és párkányok körül, akárha megkövesedett borostyán volnának. Mintha az egész épület előre dőlt volna, úgy hajolt az utca fölé, mint egy az alatta elterülő város megtámadására készülő keselyű.

- Gyűlölöm ezt a részt – motyogott magában Park, miközben a szálloda márványlépcsői felé tartottak. – Megfájdul tőle a gyomrom.

Lissa tudta, mire gondol Park. Átlépni a Heraldium mágikus határvonalát kissé kellemetlen volt. Erőt vett magán, aztán megszaporoza lépteit, és fejét lehajtva belépett a bejárati ajtók vörösesbarna árnyékolóponyvája alá. Gyomorforogató, hullámzó érzet száguldott végig a testén, nem hagyva mást maga után, csak halvány hányingert. Alig egy pillanattal később azonban az is elmúlt, a lány pedig felsietett a lépcsőn, a most már boldog, hívogató fényben ragyogó, tárva-nyitva álló ajtók irányába. Park aggodalmas motyogás közepette követte.

Az előcsarnok szinte úszott a fényárban. A hatalmas kristálycsillárokon valódi gyertyák százai lobogtak. A zongora megállás nélkül egy hangulatos kis dallamot játszott, billentyűi maguktól mozogtak, mozgásuk egy szél borzolta tófelszín hullámzására emlékeztetett. Park és Lissa ügyet sem vetettek a hangszerre, csak ráfordultak az egyik árnyékos oldalfolyosóra. A jobb oldali falon duplaajtók sorakoztak. Mind zárva volt, egyet leszámítva, mely szélesre tárva állt, aranyló ragyogást eresztve be a csendes félhomályba. Az ajtók mellett egy fekete táblán, cirádás fehér betűk a következőt hirdették: ÜDVÖZLET AZ ÚJ VILÁGBAN.

Lissa és Park, amilyen halkan csak tudtak, beléptek.

A bankett terem hosszú volt és magas, itt is kristálycsillárok adták a homályos világítást. Valaha asztalok és székek töltötték be a helyiséget, ezek most mind félretolva, a falak mentén árválkodtak. A padló telis-tele volt térdelő alakokkal, akiknek java még a fejét is lehajtotta. A gyülekezet nagy részét New York csavargóinak maradványa alkotta, de akadtak köztük olyanok is, akik nem hogy hajléktalannak, de még New York-inak sem tűntek. Ezek furcsán régimódi ruhát viseltek, köztük mellényeket és óraláncokat, köpenyeket, valamint elszórva elképesztő kinézetű talárokat. Lissa úgy vélte, ők a mágikus város, New Amsterdam lakosai lehettek, ám hogy miért maradtak hátra, az számára is rejtély maradt. Legtöbbjük mintha néma rettegéssel tekintett volna a Gyűjtőre, aki most lassan, céltudatosan rőtta útját az összegyűltek között.

Időnként egy-egy kéz nyúlt ki a tömegből. a térdelők közül, és átnyújtott valamit a Gyűjtőnek. Ő lassan odalépett, és szemügyre vette a felajánlott tárgyat. Legtöbbször csupán megrázta a fejét és tovább állt, máskor egy biccentéssel fogadta a dolgot, esetleg halk mormogással jelezte helyeslését, és elsüllyesztette az ajándékot rozsdabarna talárja zsebében.

- Porított gerincfű gyökér – szólt esetenként –, ám közel sem elegendő. Gyűjts össze többet, ha el akarod nyerni a kegyemet – vagy – Ezek hamis smaragdok, de nem egészen használhatatlanok. Holnapra hozz igazit! Nézz körül az alkimista irodájában, a Tiffany's fölött – vagy – van még ebből a sárkánykaromból abban a bájjitalhozzávalós szekrényben, ahonnan ez való? Reggel szedd össze őket, de nehogy megérintsd pusztá kézzel! Még a végén megöl a méreg, mielőtt elhozhatnád nekem őket.

Végül a terem elejébe ballagott, ahol egy kis emelvény állt. Fellépett rá, aztán a térdeplő tömeg felé fordult.

- Sokat gyűjtöttünk, barátaim – szólt lágy, selymes hangon. – De még többre van szükségünk. A Warlock ránk bízta, hogy gondoskodjunk a szükségleteiről, és ezt is kell tennünk. A türelem és kitartás győzelemre vezet bennünket, és mikor beköszöntenek a nehéz napok, én nem felejtkezem el rólatok. Ott lesztek velem, és én gondotokat viselem épp, ahogy

az első napon is, mikor élém járultatok. Elvesztettek voltatok, reményvesztettek, alig egy hajszállal voltatok csupán jobbak a csatornában élő patkányoknál, de én felemeltelek benneteket. Célt adtam nektek. Az embereim vagytok, és nem felejtkezem meg rólatok, mikor elérkezik a felemelkedésünk napja. Azonban ennek a megtiszteltetésnek megvan az ára. Engedelmisséget várok tőletek. Kevés szabályom van, de azokat a legkisebb mértékben sem szabad megszegni.

Park és Lissa a hátsó sarokban térdelt le remélve, hogy nem veszik őket észre. Park remegett félelmében.

- Néhányatok azonban szükségét érzi tisztelni elszántságomat – folytatta a Gyűjtő szinte dorombolássá halkítva hangját. – Nem kívántam szemléltetni az engedelmetlenségért járó büntetést, de nem hagyott más lehetőséget, Mr. Park.

Park halk kiáltással szökkent talpra Lissa mellett, nagy sietségében még a Yankees sapkája is leesett a fejről. Fejjel lefelé pottyant a földre, éppen a férfi lábánál. Lissa némán meredt rá, nem mert felnézni. Nem akart odanézni, ám közben gyötörte a bűntudat. Elvégre részben az ő hibája volt. Park gondolkodásmódja olyan, akár egy gyereké, dacára, hogy már rég kinőtt a gyerekkorból. Nem figyelt rá eléggé, és a férfi hagyta, hogy az éhség felülkerekedjen a józan eszén.

- Mr. Park – a Gyűjtő hangja szinte sikamlós volt. – Volna olyan kedves, és csatlakozna hozzám itt, a terem elejében?

Park vadul rázta a fejét, lábai mégis megindultak. Nem kerülte meg a térdelőket, inkább közöttük tört utat magának, jobbra-balra eltolva az embereket. Akiket félretolt, nem ellenkeztek, még csak nem is néztek fel rá, mikor elhaladt mellettük.

Lissa fontolóra vette, hogy felszólal, elmondja a Gyűjtőnek, hogy részben az ő hibája, hogy nem figyelt oda eléggé, hogy a férfi agyi képességei egy gyerek szintjén állnak, így aligha felelős a tetteiért. Park megkérte, hogy falazzon neki. Tudta, hogy meg kéne tennie, de azzal is tisztában volt, hogy semmi haszna. Mindössze azt érné el vele, hogy rá is kiterjedne a büntetés, ám Parkot nem mentené meg semmitől. Elvégre, akármit mondott is a Gyűjtő, igenis szeretett büntetni. Mindig kereste rá az indokokat, aztán bocsánatot kért, amiért megteszi.

- Barátom – sziszegte a Gyűjtő, ahogy Park térdre rogyott az emelvény előtt. – Engedelmetlen fiú volt, igaz?

Park állát a mellkasához szorítva, reszketve kucorgott. Biccentett.

- Betört egy ablakot – folytatta a Gyűjtő bársonyos hangján. – Ételt lopott. Magának gyűjtött, nem a közösség javára. Önző volt, igazam van, Mr. Park?

Ismét egy gyors, rángatózó bólintás volt a válasz. Lissa hallotta Park rövid, harsány zihálását.

A Gyűjtő felemelte hangját.

- Mi az első szabály, emberek?

A térdeplő tömeg egyszerre, tökéletes összhangban válaszolt.

- Csak az őrizetlen dolgokat gyűjthetjük be. Csak a közösségnek gyűjthetünk. Nem lophatunk saját, önző céljainkból. – Lissa viszolyogva hallotta saját hangját, amint együtt ismétli a tömeggel a jól ismert mantrát.

A Gyűjtő élvezettel hallgatta a gyülekezet kórusát, majd biccentett.

- Így van. És tudja, miért olyan fontos ez a szabály, Mr. Park?

Park újfent bólintott, ám a Gyűjtő ügyet sem vetett rá. Lelépett az emelvényről, és így szólt:

- Mert ha megszegjük a szabályt, ahogy ön is betörte annak az üzletnek az ablakát, Mr. Park, akkor felhívjuk magunkra a zsarnokok figyelmét. Idejönnek morajló járműveikkel, propelleres, repülő masináikkal, és felkutatnak bennünket. Ránk találnak itt. Bebörtönzik önt és a barátait tolvajlásért. Hát nem érti, Mr. Park? A szabályaim azért vannak, hogy megvédjem magát, hogy biztonságban legyen mindenki. Nem adok ételt minden éjjel? Nem biztosítok ágyat, ahol aludni tud? Nem adom oda maguknak egy-egy küldetés hasznát? Miért teszi ki kockázatnak a barátait és köp a könyörületes arcomba, mindössze egy félig romlott húsért és egy darabka száraz kenyérért?

- Éhes voltam – szipogta Park. – Én nagyobb vagyok, mint a többiek. Többet kell ennem. Nagyon, nagyon éhes voltam. Bocsásson meg! Nem teszem újra. Ígérem!

- Sajnálom, Mr. Park. – A Gyűjtő alig lehelte ezeket a szavakat, hangja mégis valahogy mágikusan felerősödött, és ott visszhangzott a terem sötét mennyezete és a gyülekezett között. – Nem bocsáthatok meg. Szabályszegés nem maradhat büntetlenül. Az ön érdekében, és mindenkiében, aki látja. Nyújtsa ki a kezét, Mr. Park!

A szörnyűséges varázsló élvezte. Lissa kihallotta a hangja csengéséből. Egy szadista volt, aki a leggyengébbet szemelte ki magának prédául. Lissa tudta, hogy mondania kéne valamit. Park könyörgött neki, hogy védje meg. Csak egy régi, fehér papírba csomagolt füstölt húsos szendvics volt egy trafikból. Lissa maga is gondolkodott rajta, hogy betör az üzletbe. Elvégre az, amit a Gyűjtő ad, épp csak arra elegendő, hogy ne haljanak éhen. Mindannyian állandó éhezésben éltek, a varázsló meglehetősen csekély ellátásától függve. Ehelyett ott hagyta Parkot az üzlet mellett, míg ő felmászott a tűzlétrán, hogy átkutassa a fenti varázslólakásokat, Park pedig megtette azt, amit igazán tudnia kellett volna, hogy meg fog tenni. Betörte a kirakatot egy törött parkolóórával, és mire ő visszaért, már végzett a szendvics javával. Az arcán ülő büntudat más körülmények között igencsak vicces lett volna.

Az emelvény előtt térdelő Park úgy rázta a fejét, hogy gubancos haja vadul csapkodott arca körül.

- Ne tetőzze engedetlenséggel az engedetlenséget, Mr. Park – szólt a Gyűjtő figyelmeztetően, és pálcáját megemelve, lefelé szegezve elindult a férfi irányába. – Nyújtsa ki a kezét!

Lissa megrezzent. Összeszorított szájjal felemelte a fejét. Tudta, hogy mondania kell valamit. Az önfenntartási ösztönt nehezen tudta elnyomni az, aki olyan sokáig élt az utcán, mégsem nézhette tétlenül, hogy megkínózzák a társát. Vadul meredt az emelvény árnyékában zajló jelenetre. Park szemmel láthatóan remegett, de nem nyújtotta előre a kezét. *Tedd meg, Park! akart kiáltani Lissa. Csak megbélyegez a pálcájával! Fájni fog, de legalább élhatsz! Nem látod, hogy azt akarja, engedelmetlen legyél? Még jobban akar bántani! Ezt élvezzi!*

- Most, Mr. Park – parancsolta a Gyűjtő ugyanazon a lány, bársonyos hangon.

Park nyöszörgött, ám továbbra sem engedelmeskedett. Lissa szólásra nyitotta a száját, noha fogalma sem volt, mit fog mondani. Mielőtt azonban megszólalhatott volna, Park felemelte saját fejét. Egyenesen a Gyűjtő szemébe nézett, és olyan hangosan és határozottan, hogy az egész terem belezengett, így felelt: - Nem!

A teremben mindenhol halk kiáltások és sikkantások harsantak. Néhányan fel is néztek.

Park gyorsan mély levegőt vett, és a Gyűjtőre mutatott.

- Nem fogok engedelmeskedni neked! Te... te vagy a zsarnok! És gonosz is vagy! Igen, mielőtt jöttél, az utcán kellett magunknak ételt keresni, pénzért koldulni, meg ilyenek, és lehet, hogy ez nem volt túl jó, de sokkal jobban éltünk akkor, mint amióta itt vagy! Nem vagy a barátunk! Rosszfiú vagy! Rabszolgaként bánsz velünk és úgy teszel, mintha kedves volnál, pedig nem! Bárcsak visszamehetnék az utcára! Akkor legalább szabad voltam!

Mikor Park végzett a rá egyáltalán nem jellemző, hosszú monológjával, a teremre hátborzongató csend telepedett. Még az előcsarnokban lévő zongora is abbahagyta a játékot. Hosszú, kínos csend következett. A Gyűjtő Parkra bámult, arca komoly volt, és furcsán szomorkás. Végül lassan nagy levegőt vett, és leeresztette a pálcáját.

- Vissza akar menni az utcára, Mr. Park? Ahol a sors kegyére van bízva, és senki sem törődik önnel? Valóban erre vágyik?

Park arca a vakrémület zord maszkjába merevedett. Sietve biccentett egyet.

A Gyűjtő szomorúan felsóhajtott.

- Nos, barátom, ott az ajtó – intett állával a terem vége felé.

Nehéz csend ülte meg a termet. Olyannyira, hogy Lissa a helyiség másik végéből tisztán hallotta Park ruhájának neszezését, ahogy a férfi talpra kászálódott, majd megfordult. Mostanra a teremben szinte minden fej felemelkedett, és tágra nyílt, hitetlenkedő szemek követték Park minden mozdulatát.

Park elindult a nyitott duplaajtó irányába.

- Park! – kiáltott fel hirtelen Lissa. – Ne!

De akkor már késő volt. A Gyűjtő abban a pillanatban felemelte pálcáját, mikor Park hátat fordított neki.

Rémséges sikoly hallatszott, hátborzongató, madárszerű rikoltás. Park és a Gyűjtő hangjának keveréke volt, mikor mindketten egyszerre kiáltottak fel, egyikük fájdalomában, míg a másik gyönyörűségében. Park térdre rogyott, mikor a vörös fénysugár nekicsapódott, majd szép lassan bekebelezte az egész testét. A Gyűjtő odalépkedett hozzá, pálcáját előre szegezve, úgy irányítva a szörnyű fénycsápokát. Lissa most először pillantotta meg a teljes arcát, ahogy az átok fénye ráesett. A férfi szája nyitva volt, ahogy a szeme is. Ez utóbbi vad tűzben égett, a pupilla körül szinte világítani látszott a fehérje. Park és a Gyűjtő sikolya összekeveredett, a rémület és a sötét öröm kórusa végigzengett az egész termen.

Az összegyűltek nagy része elfordult, lesütötte pillantását és mellkasához szorította állát, de Lissa nem. Ő nem tudott megmozdulni. Szája még mindig nyitva volt, a levegő bennrekedt a tüdejében.

Park élettelen karokkal bukott arcra, a Gyűjtő mégis továbbra is feléje tartott, tovább kínozta az elesett embert a gonosz, vörös átokkal. Park meghalt. Lissa tudta. A Gyűjtő is. Láta az élvezetet a fogvillantó, nyitott szájban és a kidülledő szemekben.

Aztán végül a vörös fény eltűnt. A teremre ismét csend hullt. Lissa retinájába beleégett az átok utóképe, így a Gyűjtő alakja csupán egy fekete folt volt a félhomályban.

- Tessék – súgta a rémes, bársonyos hang zihálva. – Mr. Park örökre be lett gyűjtve. Akar esetleg még valaki... csatlakozni hozzá?

Washington D.C.

Nagyon különös és kellemetlen hónapok álltak az Egyesült Államok elnöke mögött.

Hal Drummond karrierista politikus volt, és ezt tudta is magáról, noha hangosan sosem ismerte volna be. Egyszerűen nem volt más mód elnöknek lenni anélkül, hogy az ember teljes mértékben bele nem merülne a politika időnként mocskos világába. Drummond meg is tette az évek során, először mint állami képviselő, aztán mint kormányzó, végül pedig mint szenátor, ám mindvégig a legnagyobb díj lebegett a szeme előtt, az ország irányítása. Még nagyobb probléma volt a nyilvános elfogadtatás. Fent kellett tartania az illúziót, hogy a házassága (boldogtalan) tökéletes, a gyerekei pedig (lázadók és dacosak) makulátlanok. Az embereknek csak egy speciális fajtája képes átvergődni a washingtoni mocsáron, ráadásul úgy, hogy a túloldalon tisztán kerüljön elő, de Drummond (ahogy szokta emlegetni magának) éppen ilyen ember volt. Főlényesen nyerte az elnökválasztást, szinte rakétaként lőtte egyre följebb az elődje iránti ellenszenv. Minden viszonylag primán alakult. A kongresszus és a szenátus gyakorlatilag egy helyben toporgott, ami lehetővé tette Drummond számára, hogy elfoglalja helyét a morális piedesztálon annak ellenére, hogy igazából nem sokat tett. Többé-kevésbé minden jól alakult a világban.

Egészen három hónappal ezelőttig, az Emlékezés napjáig.

Drummond egy késői találkozón ücsörgött. A kabinet három tagja ott volt vele a Fehér ház konferenciatermében, és épp elintézték, hogy vacsorát hozzanak nekik. A közelgő választásról értekeztek. Még egy év volt hátra addig, de a kampányidőszak nagyon korán indult a napi huszonnégy órás hírek korában. Drummondnak eltökélt célja volt, hogy továbbra is az elnöki székben marad, dacára a rémisztően megszaporodott új politikai riválisnak. Az egyikük, szerencsére, azóta már kiesett a képből – Chuck Filmore-nak, New York meglehetősen népszerű szenátorának nyoma veszett valamiféle elbaltázott varázslat következtében, melyet a nagyképű illuzionista, Michael Byrne hajtott végre –, ám néhány másik politikus máris beindította a kampánygépezetet, feltűntek a vasárnap reggeli beszélgetős műsorokban, ahol aztán Drummondot és a „nesze semmi hozzáállását” becsmérelték.

Drummond vezérkari főnöke, Linus Fallon épp akkor fejezte be a hívást a konyhával, mikor a konferenciaterem duplaajtaja nagy durranással kivágódott. Mindenki legnagyobb meglepetésére az elnök titkárnője volt az, egy Greta nevű idősödő asszony, rövidre nyírt hajjal és apró szemüveggel az orrán.

- Be kéne kapcsolnia a televíziót, uram – lihegte, s szemei tágra nyíltak a szemüveg lencsái mögött. – Most rögtön, uram!

Drummond csupán pislogott rá, Fallon azonban azonnal kipattant a székéből.

- Melyik csatornát?

Greta lassan csóválta a fejét.

- Mindegy.

A televízió képernyőkkel teli fal életre kelt, és gyakorlatilag az összes monitoron ugyanazt a jelenetet lehetett látni, noha más-más szemszögből. Az egyik képen a kamerát fellökte a menekülő tömeg. Az emberek fölött különféle repülő tárgyak húztak el, némelyik kicsi, akár egy ember, mások buszméretűek. Egy másik monitor a Szabadság-szobrot mutatta, de

Drummond még sosem látta ilyennek. Már nem állt, hanem lekuporodott a talapzatára, addig magasba nyújtott jobb keze pedig most az Ellis Island körül hömpölygő fekete vízbe nyomta a fáklyát. Egy újabb jelenet vadul pásztázott New York City összetéveszthetetlen felhőkarcolói körül, ezúttal azonban az ismerős építmények tetején különös, tarka épületek díszeltek. Éles fényben úszó, szédítő magasságban lévő hidak kötötték össze őket. Furcsán régies kirakatok és fényreklámok pislogtak az éjszakai égbolt előtt. Még több repülő tárgy száguldott el a képen, úgy röpdösve, akár apró bogarak, sokszor épp csak hajszállal kerülve el a karambolt.

- Mi a... - kezdte volna Drummond, de a folytatás a torkára forrt. Szeme a CNN műsorának alsó szegélyén futó hírekre siklott: NY SZENÁTORÁT, CHARLES FILMORE-T HOLTAN TALÁLTÁK/MEGMAGYARÁZHATATLAN TÖMEGJELENSÉGEK ÁRASZTOTTÁK EL NEW YORK CITYT.

Ettől a pillanattól kezdve minden nagyon gyorsan és nagyon kuszán történt.

Drummond tudott a varázsvilágról, igaz, épp hogy csak. Beiktatásának másnapján nem más látogatta meg, kisebb sokkot okozva ezzel, mint Benjamin Franklyn, Amerika alapításának elméletileg régen halott, ikonikus alakja. Franklyn elmagyarázta, hogy ő varázsló (ezért is élhetett ilyen sokáig), és hogy egy egész mágikus társadalom létezik nem csak az Egyesült Államokban, de az egész világon. Rejtőzködve élnek, mondta Franklyn, ám ettől nagyon is valóságosak és aktívak, saját kultúrával, gazdasági rendszerrel és kormányzattal. Szerencsére, pár évszázaddal korábban, olyan szövetség kötöttet, mely egyesítette a mágikus és a „mugli” Amerikát. Ezt a szövetséget mi sem mutathatta volna be jobban, mint a titkosszolgálat berkeiben működő apró részleg, a Mágikus Integrációs Bizottság. Franklyn bemutatta az új elnöknek az ügynökség vezetőjét is, egy szigorú kinézetű, köpcös kis emberkét, bizonyos Lynchet, aki biztosította Drummondot, hogy ezután soha még csak gondolnia sem kell megint a varázsvilágra.

- Ügynökeim és jómagam tökéletesen felkészültünk minden eshetőségre, mely szóba jöhet a mágikus társadalommal való interakciók során - informálta őt Lynch mély, recsegős hangon. - Jól képzettek vagyunk, jól felszereltek, és legálisan láthatatlanok. Valószínűleg sosem fog felőlünk újra hallani.

Drummond titokban ennek kimondottan örült, habár bizonyos fokú kíváncsiság is volt benne. A következő néhány napban jó néhány kérdés eszébe jutott, amit szívesen feltett volna Lynch-nek - rendelkeznek a varázslók gyógymóddal a rákra és egyéb betegségekre? Felhasználható volna a mágiájuk katonai célokra? Milyen más történelmi alakok élhetnek épen és egészségesen, elrejtőzve a varázsvilágban? -, azonban gyorsan felfedezte, hogy egész egyszerűen nincs mód, amivel kapcsolatba léphetett volna Mr. Lynch-csel és az ügynökségével. Drummond kabinetében senki sem tudott a Mágikus Integrációs Bizottságról, az általa képviselt varázsvilágról pedig pláne nem. Még a végén örültek nézték volna, ha tovább kérdezősködik.

Így hát, amilyen gyakorlatias ember volt, Drummond egyszerűen elfelejtkezett az egészről.

Viszont amikor bekövetkezett az Esemény, rögtön minden az eszébe jutott. Mire visszaért az irodájába, Lynch már ott várta. Persze nem jelentkezett be előre, és senki, még Greta sem tudott róla, hogy a férfi ott van. Drummond mindenki mást elküldött, becsapta az ovális iroda ajtaját, és azonnali válaszokat követelt.

Még sokkal rosszabb híreket kapott, mint képzelte.

A jelek szerint egy mindeddig elképzelhetetlen erővel rendelkező szökevény boszorkány ámokfutást rendezett a New York Cityben megrendezett emlékezésnap parádén. Lynch elmagyarázta, hogy a Szabadság-szobor sokkal több pusztító szimbólumnál, az egy erőteljes varázstárgy, mely azért a bűbájért felelős, ami eddig elrejtette a New Amsterdam nevű mágikus várost az alatta létező mugli New York szeme elől. Eddig úgy tudták, ez a bűbáj sérthetetlen, ennek a szökevény boszorkánynak valahogy mégis sikerült megszólítania a szobrot, és új utasítást adni neki. Csodával határos módon a szobor engedelmessé vált is neki, az óceánba eresztette a fáklyáját, így oltva ki a bűbajt. Ezáltal egész New Amsterdam láthatóvá vált a mugli New York-iak számára. Ami a legrosszabb, mindez élő, egyenes adásban történt, vagyis a történeteket közvetítették az egész országnak, és a világ nagy részének.

Itt az ideje, fogalmazott Lynch, egy meghatározó lépésnek.

Szerencsére a Mágikus Integrációs Bizottság már réges-régen kidolgozott terveket ilyesféle előre nem látható események bekövetkeztére. Drummondnak nagyon nem tetszett, hogy Lynch parancsolgat neki, most mégsem tehetett más, mint hogy engedelmessé válik.

- Először is, le kell állítanunk az Eseményről készült felvételek terjedését – jelentette be Lynch határozottan. – Ezt könnyedén megtehetjük az 1972-es szükségtelen felbujtás ellen bevezetett törvényi rendelettel. Küldjön katonai egységeket az ország minden televízióállomására, hogy kobozzanak el minden felvételt az Eseményről, valamint terjessze el a kiáltványt, miszerint az említett felvételek közzéadása szándékos pánikkeltésnek minősül, és hazaárulásként büntetendő. Ugyanezt a kiáltványt juttassa el az összes online kommunikációs szolgálathoz, és utasítsa őket, hogy elektronikusan bannoljanak az Eseményről készült minden felvételt. Ez mintafelismerő technológiával könnyedén megoldható.

Drummond elképedve rázta a fejét.

- Maga komplett média blokádról beszél egy olyan korban, mikor minden telefon egy kamera és minden amerikai egy riporter! Ez pár száz éve talán elegendő lett volna, Lynch, de manapság nem törölhet ki egy ilyen dolgot csak úgy. Mindenhol ott lesz!

Lynch szája komor vigyorra húzódott.

- Manapság könnyebb, mint valaha, elnök úr, épp a technológia miatt. Többé nem léteznek tényleges másolatok. Nincsenek fizikai fotók, szalagok, se filmek. Minden digitális, uram, s mint ilyen, rendkívül könnyen lenyomozható, alapvetően sérülékeny, és könnyedén törölhető. Létezik olyan technológia, ami keresztülragja magát a világ minden számítógépes rendszerén, és a ma éjszakai Esemény felvételeivel megegyező mintát kutatja. A program máris készen áll, sőt, már teszi is a dolgát. Átvizsgál minden mobilt, minden otthoni számítógépet, minden olyan eszközt a világon, amely valamilyen módon csatlakozik az Internetre. Ha megtalálja, amit keres, törli. Amint a ma esti sajnálatos revelációról készült felvételek törölődnek, senki sem fogja tudni bizonyítani, hogy valóban megtörtént.

- De hát... az emberek emlékezni fognak rá! – fröcsögte Drummond.

Lynch csupán a szemét forgatta.

- Több George Orwellt kellene olvasnia, elnök úr. Az emlékek a világ legbefolyásoslatóbb dolgai. Bízzon bennünk. Tudjuk, mit csinálunk.

És láthatóan tényleg tudták.

A következő reggelre az Eseményről készült szinte minden felvétel sugárzását beszüntették. Igaz, a hírcsatornák továbbra is megállás nélkül a történekről beszéltek, különféle spekulációkat és összeesküvés elméleteket hozva fel magyarázatként. Szerencsére (csodával határos módon) alig néhány kommentátor tűnt fontolóra venni a legnyilvánvalóbb magyarázatot –, hogy egy titkos varázsváros vált láthatóvá. Ehelyett beszéltek az agykontrollt célzó kormánykísérletekről, tömeghipnózisról, sőt, még idegen invázióról is. Elvégre alig egy év telt el az óta a titokzatos „varázs trükk” óta, melynek során a Chrysler Building valahogy Venezuela egyik dzsungelébe került. Azt idegen technológiára fogták, és talán konkrét idegen lények tevékenységére. Egész ésszerű magyarázatnak hangzott, hogy esetleg ugyanezek a titokzatos idegenek a felelősek a New York Cityben történt jelenségekért is.

- Talán meg sem történt – vélekedett egy kommentátor, a NASA egyik szódásszifon szemüvegű, majdnem teljesen kopasz asztrofizikusa. – A képek, melyeket azon az éjszakán láttunk, talán teljes egészében fikciók voltak, melyeket külső erők kreáltak, és valamilyen adássugár segítségével egyenesen a kamerákba vetítettek. Lehet, hogy a Szabadság-szobor még mindig ugyanott áll, és aminek szemtanúi voltunk, voltaképp nem más, mint egy idegen speciális effekt.

Annyira kézenfekvőnek tűnt az egész, hogy Drummond elnök legszívesebben elhitte volna.

Az Eseményt követő napokban evakuálási rendelkezéseket írt alá, melyekkel Manhattan teljes lakosságát kiköltöztették, és karantén zónát vontak a sziget köré. Berepülési tiltást adtak ki a keleti part légtérére, és a parti őrség vigyázta a vizet New York City tíz mérföldes körzetében. Lynch tanácsára Drummond szinte semmilyen hivatalos magyarázatot nem szolgáltatott a lépésekre.

- Majd a sajtó kitalál magának egyet – legyintett. – Abban mindig jobbak, mint mi.

És persze most is igaza lett. A hírcsatornák arról elmélkedtek, hogy a katonai határsáv vélhetően biztonsági lépés, hogy visszaszorítsák az idegen sugárzást, mely az Esemény kiváltójaként volt jelen.

És lassanként, akármilyen hihetetlen, az élet ment tovább.

A New York-i tőzsdét átköltöztették a Massachusettsi Műszaki Egyetemre, ahol tetemes számú számítógépes szakember alig néhány nap alatt összehozott egy meglepően működőképes nemzetközi hálózatot. Manhattan másfélmillió lakosának nagy része átesett egy rövid, ám intenzív eligazításon, melyet maga Mr. Lynch tartott, és amelynek végén mindenkinek csak homályos emlékei maradtak az emlékezésnap parádéről. A legtöbben alig emlékeztek az Eseményre, vagy egészen máshogy, mint ahogy valójában megesett. Drummond jól tudta, hogy ezért egy csapat memóriára specializálódott varázsló volt a felelős, a Mágikus Integrációs Bizottságtól. Egyfajta úgymond „emléktörlést” hajtottak végre a szemtanúkon, kitörölve vagy megmásítva az éjszakáról szóló emlékeiket. Hosszú folyamat volt, de szükséges lépés.

Drummondnak egyáltalán nem tetszett a dolog, de úgy érezte, nincs más lehetősége.

Végül megtartotta az első sajtókonferenciát az Esemény kapcsán. Abszolút katasztrófa volt az egész. Nem tudta sem tagadni, sem megerősíteni az idegen befolyás lehetőségét. Nem tudott pontos dátummal szolgálni, hogy mikor nyitja meg újra a kapuit Manhattan. És ami a

legrosszabb, nem mondhatott igazat. A sajtó ezt megérezte, és szét is harsogta a címlapokon.

DRUMMOND TAGADJA A TAGADÁST, MEGERŐSÍTI A MEGERŐSÍTÉST

- *New York Times* -

AZ ELNÖK SZÁNALMASAN SZÜKSÉGTELEN SAJTÓÉRTEKEZLETE

- *Cleveland Plain Dealer* -

A FEHÉR HÁZ TOVÁBBRA IS MÉLYEN HALLGAT AZ ESEMÉNYRŐL

- *Washington Post* -

AZ ELNÖK IDEGENEKKEL SPANOL, KÉSZÜL A SZERZŐDÉS AZ ÚJ ADÁSRÓL,
MELYBEN Ő LESZ A SZTÁR

- *Betekintés* -

Mintha csak olajat akarnának önteni a tűzre, a politológusok hangos panaszáradatba fogtak Charles Filmore szenátor elvesztése miatt, akinek halála egy volt az Esemény alig néhány szilárd tényei közül. Temetése nemzeti esemény lett, melyet minden nagyobb tévécsatorna élőben közvetített. A *New York Post* egész dicshimnuszot zengett a politikusról a következő címmel: „A legjobb sosemvolt elnökünk”. Országszerte jelentek meg a lökhárítómatricák „Ne hibáztass, én Filmore-ra szavaztam volna!” felirattal.

Politikai haszonlesők vették át a mantrát, arra felhasználva azt, hogy megbízhatatlan, gyenge akarátú embernek állítsák be Drummondot, aki képtelen kezelni a jelenlegi egyedülálló kihívásokat. Úgy tűnt, a következő évi választásokat még azelőtt elvesztették, mielőtt elkezdődtek volna. Egy politikus különösképpen kiemelkedett a csatározásból, méghozzá egy ohioi szenátor, Carla Murphy. Vonzó, hatvanas éveiben járó nő volt, mérföldhosszú washingtoni pedigrével, ötletei pedig egyre népszerűbbekké váltak. Előterjesztése szilárd lábakon állt, háttere makulátlan, karriere stabil volt. Drummond állását akarta, és nagyon úgy tűnt, hogy jó esélye van meg is szerezni.

Három hónappal az Esemény után egy vasárnap reggel Drummond a Fehér ház étkezőjében ült, és egy reggeli beszélgetős műsort nézett, arcán savanyú fintorral, kezében egy kihűlő félben lévő csésze kávéval.

- Ne hagyják magukat becsapni! - mondta éppen Carla Murphy a képernyőn hetyke, jól informált stílusban. - Az elnök pontosan tudja, mi történt New York Cityben az Esemény éjszakáján. Nem azért hallgat, mert az amerikai emberek és úgy általában, az egész világ nem tudná kezelni az igazságot, hanem mert olyan erők működnek a háttérben, melyeket nem lenne túl bölcs dolog előtérbe rángatni.

- Tudja, mik ezek az erők, Murphy szenátor? - vonta fel egyik szemöldökét a műsorvezető.

- Természetesen nem, Charlie - felelte a nő. - De még ha tudnám is, talán akkor sem árulnám el. Tény, hogy bizonyára nagyon jó oka van a titkolózásnak. Azonban egyet mondhatok. Még a titoktartást illetően is vannak jó és rossz módszerek, ahogy azt a közönség elé tárjuk. Az egy dolog, hogy országos vészhelyzet van, és ezt bizonyos okok miatt nem lehet megbeszélni az amerikai néppel. Egyszerűen úgy tenni, mintha a nemzeti vészhelyzet nem is létezne, az egészen más. Ennél azért több eszünk van, bármit is gondol az elnök.

- Rühellem ezt a nőt - morogta Drummond magában, lekoppintva a kávécsészét az asztalra.

- Akárcsak én – értett egyet a mellette ülő férfi.

Drummond nagyot ugrott, és lelökte a csészét, ami ripityára tört a járólapon. Rémulten pislogott a székre, mely alig néhány másodperccel korábban még üresen állt. Ott most egy alak ült hosszú, rozsdabarna talárban, fején nehéz csuklyával. Drummond semmit nem látott a férfi arcából, leszámítva a hegyes állát és egy kis mosolyt. Drummond az alakról az ebédlő ajtajára kapta a pillantását.

- Az embereinek semmi baja, elnök úr – mondta a taláros. – Még mindig annak az ajtónak a túloldalán állnak, igaz, fogalmuk sincs róla, hogy én itt vagyok. Nincs értelme riasztani őket. Senkinek nem akarok ártani. Ami azt illeti, épp ellenkezőleg, segíteni jöttem.

- Ho-hogyan jutott be ide? – kérdezte Drummond, tágra nyílt szemekkel pislogva a különös alakra.

- A hozzám hasonló emberek számára meglepően egyszerű a dolog – sóhajtotta a taláros. – Igazán tudhatná, mennyire sebezhető ebben az Új Világban, elnök úr. A mágikus és mugli világok közötti titokvédelmi alaptörvény megsérült. Akárki lehetnék. Lehetnék egy ellenség, aki azért jött ide, hogy meggyilkolja önt a reggelije fölött. Akkor mi lenne?

Drummond megrázkódott. Némán meredt a férfira. Szó szerint egyszerűen csak felbukkant? Lehetséges ez egyáltalán? Hát persze, hogy lehetséges! A férfinak igaza van. Az Esemény óta ez valóban egy Új Világ.

- Hadd segítsek abban – szólt a taláros alak, és nagyjából a törött kávécsésze irányába intett. Drummond egy fekete botot pillantott meg a férfi sápadt ujjai között. Halvány villanás látszott, és a széttört csésze szilánkjai újra összeugrottak egy darabba. Az újjászületett csésze lassan a levegőbe emelkedett, majd halkán az asztalra koppant, Drummond jobb kezénél.

- Tessék – sóhajtotta a taláros, és zsebre dugta a pálcáját. – Ha nincs kár, nincs probléma.

- Ki maga? – kérdezte Drummond halkán, torkában dobogó szívvel. – Mit akar?

- Egyelőre hívjon csak a Gyűjtőnek, elnök úr – mosolygott a férfi. – És ahogy azt már említettem, segíteni akarok. Önnek és nekem hasonló problémánk van. Szerencsére a megoldás is közös.

Drummond erővel nyugtatta le magát. Kihúzta magát ültében, és próbált visszanyerni némi lélekjelenlétet.

- És egészen pontosan mi lenne ez a közös probléma?

A taláros férfi a televízió felé biccentett.

- Egy bizonyos népszerű szenátor, aki szemet vetett az ön pozíciójára.

Drummond a televízió felé pillantott, ahol Carla Murphy a kifogástalanul ősz hajával és bájos vonásaival még mindig könnyed hangnemben cseverészett a műsorvezetővel.

- Tudja, sikerrel fog járni – mondta a Gyűjtő apró sóhaj kíséretében. – Már most jóval népszerűbb, mint ön. Őszintén szólva, belőle sokkal hatékonyabb vezető lesz önnél. Magam is rá szavaznék, ha volna lehetőségem.

Drummond kipirult arccal összevonta a szemöldökét.

- Akkor miért segít nekem?

- Mert Murphy szenátornak olyan nézetei vannak, melyek, mondjuk úgy, nemkívánatosak a céljaink érdekében.

- Mikor azt mondja, a „mi” céljaink – szólt Drummond, látogatója árnyékba burkolózó arcát fürkésztve –, úgy érti a magáé és az enyém... vagy a magáé és másoké?

A Gyűjtő tétován vállat vont.

- Igen.

Drummond ezt fontolóra vette.

- Mit ajánl? Tudnia kell, hogy nem fogok semmi olyat tenni, ami méltatlan a pozícióhoz. Talán nem én vagyok a világ legjobb államférfija, de én sem állok a törvény fölött.

A Gyűjtő már azelőtt nevetett, hogy Drummond befejezte volna a beszédet.

- Milyen elragadóan önámítóak maguk emberek! – csóválta a fejét. – Már csalt, hazudott és rágalmazott, mégis meggyőzte magát, hogy nem rosszabb másoknál, hogy csak azt tette, ami szükséges. Milyen csodálatosan rugalmas lehet a lelkiismerete!

- Fogalmam sincs, miről beszél – csattant fel Drummond, és az asztalra hajította szalvétáját.

- Nem érdekel, hogyan és miért került ide. Ha csak alaptalanul akar vádaskodni, el is tűnhet.

- Nyugalom, elnök úr – csitította a taláros. – A legkevésbé sem szeretném bírálni a tetteit. Tisztelem azért, amit a vágyott pozíció elérése érdekében tett. Épp ezért vagyok biztos benne, hogy valóban engedni fogja, hogy segítsék.

Drummond még mindig felfújta magát, de hátradőlt székén.

- Jól van, Gyűjtő úr. Felteszem, a segédletei hasznomra válnak, de mibe fog ez nekem kerülni? Ebben a városban senki sem segít ingyen. Mi a maga haszna?

- Nagyon egyszerű, elnök úr – felelte a látogató. – Megtesz alelnökének.

Drummond meghökkent.

- Alelnöknek? Maga megőrült? Már van alelnököm, ha nem vette volna észre. Joe Mattigan jó ember, még ha a média tökfeknek is tartja. Mit kéne vele kezdenem?

- Ez nem az ön problémája, elnök úr – legyintett a Gyűjtő könnyedén. – Nem kérek mást, csak az ígéretét, egy megszeghetetlen esküt, hogy ha a poszt megüresedik, engem nevez ki. Megkönnyítem a dolgát. Az ajánlóleveleim makulátlanok lesznek, senki sem fog kételkedni a választásában. Ha megteszi ezt, és ha követi pár roppant egyszerű instrukciómat, a problémái Murphy szenátorral meg fognak szűnni. A következő elnöki mandátum borítékolható az ön számára, velem, mint hűség és állandó tanácsadójaival az oldalán.

Drummond elgondolkodott. Nem egészen tetszett neki a dolog, mégsem tudta azonnal visszautasítani a látogatója segítségét. Talán később megszabadulhat a furcsa alaktól, mikor Murphy már nem fog politikai fenyegetést jelenteni. Addig is neki, Drummondnak, talán érdemes megbékélnie szokatlan jötevőjével. Hosszú másodpercekig meredt a Gyűjtőre, végül bólintott.

- Fontolóra veszem – mondta, noha igazából máris döntött. – De ha elfogadom a segítségét, meg kell ígérnie, hogy a módszerei tiszták lesznek. Semmi illegális.

A Gyűjtő melegen elmosolyodott.

- Bízhat bennünk, elnök úr.

Drummond fontolóra vette a dolgot, és habár feltűnt neki, hogy ez nem épp az az ígéret, amit várt, de úgy döntött, nem teszi szóvá.

- Amennyiben maga lesz az alelnök, uram, felteszem, van pár ötlete, amivel kezelhető ez az egész Esemény ügy. Hiszen, nyilvánvalóan, maga is egy varázsló. Mit ajánl? A varázstársadalom teljes feltárását? Egyenlőséget a világaink között? Különböző kultúránk békés integrációját?

A Gyűjtő mosolya lassan kiszélesedett, már-már nyugtalanítóan ragadozószerűvé vált.

- Nem – felelte halkán, összeesküvően – egészen...

Los Angeles

Marshall Parris kilépett a járdára, hunyorogva felpillantott a kábítóan éles kaliforniai napra, aztán kedvetlenül kibújt ballonkabátjából.

Olyasvalakinek, aki felnőtt élete javát New York-i magánnyomozóként töltötte, beletelik egy kis időbe, míg megszokja Los Angeles napfényes utcáit. Egyrészt, úgy tűnt, mindig nyár van. Egy olyan fickónak, mint amilyen Parris is, akinek kulturális kötelessége volt az év kilenc hónapjában kalapot és ballonkabátot viselnie, valami alapjaiban nem stimmelt ilyen mennyiségű napsütéssel. Nagyon kevés ködöt látott (még a legendás Los Angeles-i szmog is csupán árnyéka volt önmagának), a szél pedig, ha épp fújt, könnyű és langyos volt, ellentétben a durva rohamokkal, amiket Parris a szeretett Nagy Almában tapasztalt.

Átvette vállán a ballonkabátját, majd nagyot sóhajtva megindult. Sustorgó pálmafák szegélyezték a sugárutat, ami az ideiglenes irodájához vezetett, egy kávézó fölötti, második emeleti kis bérleményhez. A kávézót *Jack varázsbabjának* hívták, és egy korához képest rendkívül fitt, hetvenéves öregúr vezette, akit, nem meglepő módon, Jacknek hívtak. Jack adta ki Parrisnak az emeleti irodát egy kicsit magas summáért, ám figyelemreméltóan rugalmasnak bizonyult, ha a bérleti díj kifizetéséről volt szó.

- Csak nyugalom, nem kell sietni – mondta neki Jack, mikor átnyújtotta Parrisnek a kulcsokat. – Akkor adja a csekket, amikor tudja. Manapság a feje tetején áll minden, maguk New York-iak ide-oda költözgetnek, a kormány sumákol, a marslakók meg csak úgy jönnek és mindenkit hipnotizálnak.

Parris ezt óvatos gyanakvással fogadta. Elvégre New Yorkban, ha egy főbérelő ilyesfajta előzékenységet mutat, elég nagy volt a valószínűsége, hogy a bérleménynek hiányzik néhány alapvető felszerelése, mint mondjuk az ablakok vagy akár a padló. Itt, Kaliforniában azonban, egészen máshogy zajlottak a dolgok. A Jack varázsbabja fölötti iroda aprócska volt ugyan, de kényelmes, hatalmas ablakkal, működő mosdóval és konyhával. Sajnos minden fal élénk rózsaszínre volt festve, és dekoráció gyanánt tele aggatták uszadékfával. Egy futó pillanatig Parrisnek az is megfordult a fejében, hogy jobban örült volna egy hiányzó padlónak.

Majdnem három hónap telt el, mióta Parris otthagya New York Cityt, majdnem három hónap, mióta az Esemény mindent megváltoztatott, és az egész várost a bizonytalan jövőbe taszította.

Parris tudta, hogy az Eseményt valójában nem marslakók okozták. Évek óta tudomása volt New Amsterdam varázslóvárosáról, noha addig az éjszakáig soha nem látta a saját szemével. Egy pasas az ő munkakörében hajlamos olyasmiket is megtudni, amiknek egyébként titokban kellene maradnia. Elvégre Parris kliensei közül is sokan boszorkányok és varázslók voltak. Úgy tettek, mintha nem ez volna a helyzet – a szokás hatalma –, de ők tudták, hogy ő tudja, szóval nem volt semmi baj. A titokvédelmi esküjük nem tért ki az ilyen esetekre. Ami azt illeti, néha még a boszorkányoknak és varázslóknak is szüksége volt egy jó kis magánnyomozóra, és néha a legjobb ember erre a feladatra épp olyan, mint Parris, aki semmilyen varázserővel nem rendelkezik. Néha a legjobb magánnyomozó mugli.

Parris tudta, hogy a varázslónépek így szokták hívni a hozzá hasonlókat. Az olyanoknak, akiknek nincs mágia a vérében, mugliknak nevezik, legalábbis a varázstársadalom illedelmesebb rétege. Némelyik boszorkány és varázsló, akinek a felkutatásáért fizettek neki, sokkal kevésbé hízelgő nevekkel illették. Nem zavarta. Minden társadalomnak megvannak a maga bajkeverői, és ez alól a boszorkányok és varázslók társadalma sem kivétel. Mindemellett a nevek a szó szoros értelmében jogosak voltak. Teljesen ember volt, egy csepp mágia nélkül.

A szó szoros értelmében.

Parris a Jack varázsbabja melletti lépcsőhöz lépett, majd a napellenző árnyéka alá lépve zajosan fellépkedett az irodájának ajtajához.

A rózsaszín falak vidáman üdvözölték. Parris próbált ügyet sem vetni rájuk, amíg visszahallgatta az üzenetrögzítőt. Nem volt új megbízás. Kissé búsan átbaktatott a kis konyhába, és feltett magának egy kávé.

Annak is három hónapja volt már, hogy utoljára ügyfele akadt. Ez volt a legrosszabb az egészben. Egy magánnyomozó karrierje (főleg az olyané, aki olyan ügyekre specializálódott, amit Parris „másviláginak” szokott hívni), teljes egészében az ajánlásoktól függött. Sajnos a hírneve nem követte kaliforniai ideiglenes otthonába. Ügyfelek nélkül nem tudja fizetni a bérleti díjat, és előbb vagy utóbb bizonyára Jack is nagylelkűségének határára ér. Ami a legrosszabb, nem engedhetett meg magának egy titkárnőt, ami, természetesen, egy jól menő magánnyomozói iroda elengedhetetlen tartozéka volt, legalábbis a külső szemnek. Mikor a kliensek felhívják, egy hetyke, komoly női hangra számítanak. Írógép megnyugtató kopácsolását akarják hallani, valamint a bejegyzési naptár lapjainak sercegését. Amit bizonyára nem szeretnének hallani, az egy felvétel, amit maga a detektív mond fel a rögzítőre, ráadásul úgy, hogy nem is igazán tudja kezelni a szerkezetet, így aztán a felvétel megszakad az üdvözlés kellős közepén.

Mintha csak erre szeretné emlékeztetni a Parris íróasztalán álló telefon megcsörrent.

Annyira meglepődött, hogy még a kávésbögre is kiesett a kezéből. A kis pultra esett, és habár csodával határos módon egyben maradt, hideg víz fröccsent belőle a nadrágjára. Hátrébb ugrott, és dühösen söprögte le magát.

Az asztalon a telefon abbahagyta a csörgést és az üzenetrögzítő egy kattanással életre kelt.

- Ön Marshall Parris detektív ideiglenes irodáját hívta, egy magánnyomozót, aki a másvilági ügyekre szakosodott. Jelenleg egy ügyön dolgozom, de nyugodtan hívjon a mobilomon! A számom 555-21... BÍÍÍP!

Parris az asztalhoz botorkált, miközben még mindig a vizes nadrágját törölgette, és a telefonért nyúlt, de addigra a hívó már letette. A tárcsahang idegesítő bűgása még hallatszott néhány másodpercig, aztán egy kattanás jelezte, hogy a rögzítő szétkapcsolt.

Különben is, talán így volt a legjobb. Az egyetlen alkalommal, mikor csörgött az irodai telefonja, a vonal másik végén egy idős asszony volt Venice Beachről, aki az elveszett, ifjúkori ideálját szerette volna megtalálni. Parris majdnem rákiabált, mert azt hitte, hogy a nő csak szórakozik vele, de aztán kiderült, hogy nem, és Parris ekkor jött rá, mennyire más lesz az élet Kaliforniában.

Eszébe jutott, hogy újrapeszi a rögzítő üzenetét, hogy legalább az egész mobilszáma rajta legyen. Bár igazából nem sok értelme volt. A mobilját már rég letiltották, mivel nem fizette a

számlákat. Felsőhajtott, behuppant a székébe, és kibámult a lehetetlenül kék kaliforniai égboltra.

Kopogtak az irodája ajtaján.

Parris tekintete a csukott ajtóra ugrott. Nem is az volt a különös, hogy látogatója van, hanem hogy nem hallotta, mikor feljött a lépcsőn, pedig az nagyon nyikorgott. Ahogy ezt átgondolta, arra jutott, hogy ez akár még jó jel is lehet, így aztán kikiáltott.

- Nincs bezárva!

Az ajtó halkán kitérült, és egy fiatal nő lépett be a helyiségbe. Óvatosan becsukta maga után az ajtót, aztán szemügyre vette az asztal mögött ülő férfit.

- Marshall Parris, jól mondom? – kérdezte eltéveszthetetlen brit akcentussal.

Fontolóra vette, hogy óvatos választ ad, ám végül úgy döntött, nyíltan játszik.

- Az van az ajtómról írva. Marshall Parris, magánnyomozó.

- Aki másvilági ügyekre szakosodott – biccentett kurtán a fiatal nő. Előrébb lépett, az asztalhoz, de nem mutatta jelét, hogy le akarna ülni. Elég csinos volt hosszú fekete hajával és Kaliforniában egyáltalán nem jellemző ruházatával. Szoknyája egyszerű szabású, virágmintás darab volt, halkán susogott a vastag, fekete bakancs fölött. Az állandó Los Angeles-i nyár ellenére halványkék pulóvert viselt. Parris úgy döntött, tetszik neki a lány, még ha nem is kimondottan ügyfél alapanyag.

- Mit tehetek önért, Miss...? – kérdezte, miután felállt székéből. Ekkor jutott eszébe, hogy a nadrágja még mindig nedves. – Ööö... egy kis baleset a kávéval. – Magyarázta kissé sután. – Ilyen sosem történt velem New Yorkban.

A fiatal nő ismét biccentett, ám továbbra sem mosolyodott el.

- Azért jöttem, hogy igénybe vegyem a szolgálatait, Mr. Parris – nézett végül a szemébe. – Az ön... *másvilági* szolgálatait.

- Értem – mondta Parris. – Miért nem ül le, Miss...?

- Hívhat Petrának – felelte a lány, és tétován helyet foglalt az egyik ügyfeleknek fenntartott karosszékben. – Habár más neveken is ismernek.

Parris bólintott, és előkotort egy sárga jegyzetfüzetet az íróasztal fiókjából. A tetejére odafirkantotta a nő nevét.

- Petra. Sziklát jelent. Talán valami banda tagja, vagy ilyesmi?

- Jobban haladnánk, ha nem próbálná kitalálni, miért vagyok itt, Mr. Parris – szólt a fiatal nő hűvös udvariassággal. – Épp elég varázstudó kliense volt már, hogy tudja, minden ügy meglehetősen egyedi.

Parris hátradőlt székén, ami fáradtan megnyikordult.

- Talán – hagyta rá. – De épp elég *fiatal* kliensem is volt, hogy tudjam, nem mindegyik képes megfizetni a szolgáltatásaimat, legyenek varázstudók vagy nem.

Petra bólintott, majd kissé előrébb hajolt ültében. Kinyújtott kezében csillogott valami. Tíz nehéz érme koppant ujjai közül Parris íróasztalának fájára.

- Arany megteszi? – vont fel a szemöldökét.

Parris próbált nyugodtnak látszani. Széke ismét megnyikordult, mikor előre hajolt, és megvizsgálta a vastag aranyérméket.

- Nem leprikón pénz, ugye? – kérdezte élesen, és felpillantott a lányra. – Tudja, nem most jöttem le a falvédőről.

- Galleonok - válaszolta Petra türelmesen. - Legális fizetőeszköz a varázsvilágban, de súlya miatt a mugli világban is értékes. Naponta tízet fizetek.

- Plusz az útiköltség - tette hozzá Parris automatikusan, noha alig kapott levegőt.

- Olyan nem lesz - hátrította el Petra komoran. - Magával megyek, a saját módszeremmel.

Parris ismét bólintott. Felvette az egyik aranyérmét, és a súlyát méregette a tenyerén. A fém hűvös volt tapintásra.

- Akkor hát - szólt kényszeredetten -, remélem, szolgálataim megfelelnek az igényeinek, hölgyem, mert hogy őszinte legyek, ez szép kis summa.

Petra tekintete egy hosszú pillanatig az irodát fürkészte, szeme végigsiklott az élénk színűre mázolt falakon. Végül csak úgy, fél vállról megkérdezte:

- Hol tartja, Mr. Parris?

Parris tenyere összezárult az aranyérme körül.

- Mire gondol?

- Pontosan tudja, mire gondolok - felelte Petra hűvösen. - Elvégre hogyan máshogy válhatna ismertté egy mugli, mint New Amsterdam legjobb detektívje? Hogyan csaphat össze egy mugli a legsötétebb mágiát űző boszorkányokkal és varázslókkal, és éli túl? Lehet, hogy mázlis, Mr. Parris, de *ennyire* senki sem szerencsés. Védve van valahogy. Van egy talizmánja. Csak kíváncsi vagyok, uram. Hol tartja?

Parris összevont szemekkel méregette új kliensét.

- Még ha igaza is volna, hölgyem, ennél sokkal többet kéne fizetnie, hogy egy ilyen kérdésre válaszoljak.

Petra apró vállrándítással fogadta a választ.

- Csak kíváncsi vagyok, Mr. Parris. Azt hiszem, az én ügyem lesz karrierjének legnehezebb és legveszélyesebb ügye. Csak azért kérdezősködöm a talizmánja felől, mert biztos akarok lenni benne, hogy megvédi a legkülönlegesebb körülmények között is. Továbbá tudnom kell, hogy segíteni fog-e önnek megtalálni azt, amit keresek.

Parrisnak eszébe villant, hogy ez az ifjú hölgy talán több bajt hozhat a fejére, mint amennyit megér, aranyérmék ide vagy oda.

- Mindig magamnál tartom, mikor ügynök dolgozom - szólt halkán. - Habár soha, senki nem tudná elvenni tőlem. Nem kimondottan nagy erejű, és másnak semmi haszna nem származna belőle, de nekem megteszi. Ezt illetően meg kell bíznia bennem. - Ismét előrehajolt, és könyökével megtámaszkodott az asztalon. - És hadd tisztázzak valamit, hölgyem: a „talizmánom”, ahogy ön hívja, talán megvéd a maguk legrosszabbjaitól - talán még a rejtőzésben is segít, és olyan helyekre bejutni, ahová senki más nem tud -, de a munka nehezét én végzem. *Itt* történik a nyomozás. - Jelentősegteljesen megkopogtatta a halántékát. - Capiche?

Petra kissé elmosolyodott.

- Nem is feltételeztem mást, Mr. Parris.

- Helyes - mondta Parris, és ellazult. - Szóval, mi a meló, és mikor kezdünk?

- Azonnal, Mr. Parris - felelte a fiatal nő. - És a munka roppant egyszerű. Segítenie kell megtalálni valakit.

- Varázstudót? - tippelt Parris. Ismét felvette a ceruzáját és maga elé húzta a jegyzetfüzetet.

- Elég komoly varázslatok tudóját - sóhajtott Petra. - Elrejtőzött előlem, és nagyon jól

csinálja. Nem köti idő, sem tér, még a valóság sem. Ez a nő képes vízformát öltetni, az óceánok mélyén utazni, vagy akár csövekben, csapokon át.

Parris kifúj egy mély levegőt.

- Még sosem találkoztam olyan boszorkánnyal, aki képes lett volna ilyesmire.

- Azért, mert a nő, akit keresünk, nem boszorkány – felelte Petra. – Ő egyike a három Végzet nővérnek, akik jelenleg a világra szabadultak. A húgomnak és nekem bármi áron meg kell őt találnunk.

Parris oldalra döntött fejjel pislogott rá.

- Miért? Persze, csak ha szabad kérdezniem.

A fiatal lány mosolya fagyossá vált.

- Azért – mondta, mintha mi sem volna egyértelműbb –, mert mi vagyunk az ő *nővérei*.

Parris nagyot sóhajtott, és lefirkantott néhány megjegyzést. A sárga jegyzetfüzet aljára egyetlen szót írt: **ŐRÜLT**. Mikor elkészült komolyan rábólintott.

- Jól van. Tehát valamiféle mitikus vízi démont keresünk, aki bárhol lehet, bármikor és aki... hadd találjam ki... kozmikus szintű hatalommal rendelkezik. Igaz?

Petra biccentett, majd vállat vont.

- Nem nagyobb, mint jómagam.

- Maga mégsem képes megtalálni – tette hozzá Parris, mintha csak biztosra szeretne menni.

- Elrejtőzik előlünk, mert fél tőlünk.

Parris lassan biccentett.

- Ez persze – szólt óvatosan – nem jelenti azt, hogy *nekem is* félnem kéne magától, ugye?

Petra arcán árnyék futott végig. Sokkal inkább azonban bosszúsnak tűnt, mintsem fenyegetőnek.

- Akarja a munkát, Mr. Parris, vagy nem?

Válaszként a férfi lerakta a ceruzát, és magához kotorta a rakás aranyat.

- Na és, mi ennek a démoni végzet asszonyának a neve?

- Judith – felelte az ifjú nő határozottan, továbbra is komor arccal. – A Tó úrnője.

Parris felsóhajtott. Betolta az íróasztal legfelső fiókját, és kihúzta az alatta lévő, valamivel kisebbet. Abban egy üveg olcsó whisky volt, és egy kis revolver. Kivette a revolvért, ellenőrizte a töltényűröket, s miután megbizonyosodott róla, hogy az összes töltve van, mint mindig, a fegyvert a zakója alatt viselt pisztolytáskába dugta. Igazából tökéletesen értelmetlen dolog volt fegyverrel menni a varázstudók ellen, de azért nem teljesen haszontalan dolog. Ráadásul bizonyos szokásoktól nehéz elszakadni.

- Még valami – szólt, ahogy felállt az asztala mögül. – Csak kíváncsiságból. Feltéve, hogy megtaláljuk a maga Végzet nővérét... Mit fog tenni vele?

Petra arca továbbra is komor maradt, de tekintetét Parrisre emelte, és egy pillanatig az arcát fürkészte. Szinte úgy tűnt, mintha eddig ez a kérdés eddig eszébe sem jutott volna.

- Nos – felelte halovány tünődéssel a hangjában –, azt hiszem... megölöm.

Egyelőre vége